

KOMMUNISTISK POLITIK

Besættelse af Danmarks ambassade i Norge, i solidaritet med Ungdomshuset

**FOR FLERE SELVSTYRTE
UNGDOMSHUS**

Nr. 16

10. årg.

2006

**1. september -
14. september**

Støttepris 12 kr.

TEMA: VARMT EFTERÅR

- Terrorkomplot på tærsklen til 9/11 s. 2 ● Et centrum for Mossad-aktivitet s. 3 ●
- 'Der er sparet sammen til nye udbrud' s. 4 ● Krise i Århus s. 5 ●
- APKs 3. kongres - kongresdebat s. 6 ● "Velfærdens finanslov" - en stor løgn s. 8 ●
- EU-budget s. 10 ● Tofrontskrigen s. 11 ● 'Jeg vil have ordentlige drømme' s. 12 ●
- Muslimhetz s. 14 ● Som dagen bryder frem ... s. 18 ●
- Progressiv kultur s. 20 ● Debat s. 22 ● Flaskehalse og propper s. 24

Krigsboom – hvor længe?

Fogh-regeringen render rundt og giver indtryk af, at har den ikke opfundet den dybe tallerken eller krudtet, så har den i al fald opfundet en økonomi, der virker. Det går ikke bare ufatteligt godt, det har simpelthen aldrig nogen sinde gået bedre for Danmark. Statens udlandsgæld er blevet høvlet i bund. Nu siges det, at de forenede politikere i regering og opposition er enige om, at der skal der høvles af på den indenlandske gæld – selvom det ikke siges så højt igen.

Lige nu handler det nemlig om at få vedtaget finansloven for 2007, som regeringen med sædvanlig løgnagtighed kalder 'velfærdens finanslov'. Hvis man tilføjede 'for de rige', ville det passe, og med en undertitel som 'Fortsat nedad for det store flertal' ville det blive endnu mere præcist.

Det er dybt foruroligende for mange, at denne dumme, inkompetente og forbryderiske regering tilsyneladende har held med sin økonomiske politik. Næppe nogen vil give George W. Bush en nobelpris i økonomi (eller inden for nogen anden videnskabsgren, for den sags skyld). Det er den nyliberale politik, der virker, forklarer ministre, professionelle propagandister og flokke af velbetalte eksperter. Det er en sandhed med så store modifikationer, at det mest er løgn.

Både den amerikanske og den danske regering ønsker at 'lade markedet gøre arbejdet' og give de kapitalistiske mekanismer frit spillerum. Deres politik er et minimum af offentlige investeringer, nedskæringer i den offentlige sektor ('minimalstater'), skattestop (til fordel for de rige) og skattelættelser (for samme). Det eneste område, hvor de offentlige udgifter for alvor vokser – og den afgørende undtagelse i den nyliberale økonomiske filosofi – er investeringer i lov-og-orden. I krig. Bushs krig mod terror og besættelserne af Afghanistan og Irak og Israels i høj grad amerikansk-finansierede krig mod palæstinenserne og Libanon har 'sat gang i økonomien' og skubbet det almindelige kapitalistiske, cykliske opsving fremad. USA og Danmark er ramt af et krigsboom.

Bagsiden af medaljen kommer til at fylde rigtig meget, når boblerne brister og boom'et går væk. Det er aldrig gået 'ufatteligt godt' for den kapitalistiske økonomi ret længe, sjældent mere end nogle få år. Så kommer nedturen, massefyringerne, eksploderende offentlige udgifter til arbejdsskædhæren o.s.v.

Ingen kan forudsige nedturens præcise start. Måske er den allerede i gang. Et særligt boomtræk har været de vanvittigt v priser på fast ejendom. Boligmarkedet blev overophedet en hidtil uset grad Både i USA og Danmark flader det ud, og i USA ser nedturen ud til at blive dramatisk. Ifølge de officielle tal var salget af fast ejendom 25 pct. mindre i år end sidste år – og det har fået nogle økonomer til at forudsige, at den vil stå på massefyringer USA hele næste år (hen ved 75.000 om måneden, opgives det). 30 pct. af alle jobs i USA siden den sidste recession i 2001 (lige op til 'krigen mod terror') er relateret til boligboom'et – og vil gå tabt når det forsvinder. Et sammenbrud i det amerikanske ejendoms marked vil have enorme virkninger på verdensøkonomien.

Bush og Fogh-økonomien sender masser af regninger til det store flertal – og masser til fremtiden. 'USA er ved at gå op i sømmene', infrastrukturen er ved at bryde sammen. En avisartikel herom starter således:

" Lukning af en rørledning i Alaska. Fejl i udstyret afbryder lufttrafikken i Los Angeles. Elektriciteten afbrydes i et spionagentur i Maryland. Ingen af disse nylige begivenheder skyldes naturkatastrofer eller terrorangreb, men de kunne lige så godt skyldes det, siger sikkerhedseksperter. De er bekymrede over, hvor ringe opmærksomhed forfaldet i landets grundlæggende funktionelle systemer vækker."

Der er altså ikke investeret i den amerikanske infrastruktur. Manglende investeringer (digesikring) var årsagen til det enorme omfang af katastrofen med orkanen Katrina i New Orleans for et år siden. Det beregnes at for at genoprette det nedslidte vil det kræve 1.6 billioner dollars over 5 år. I Danmark konstaterer Dansk Byggeri, at 'der venter en tikkende økonomisk bombe under fremtidens skatteydere', hvis ikke kommunerne får taget fat på at løse problemerne med en nedslidt infrastruktur i form at kloakker og vejnet samt faldefærdige bygninger. Det siger, at vedligeholdelseefterslæbet for det kommunale vejnet er på ca. 10 mia. kr., på bygningerne omkring 4,8 mia. kr. og kloaknettet 9,5 mia. kr. - en samlet regning, der allerede nu løber op i over 24 mia. kr.

Har du tillid til Bush- og Fogh-økonomiens holdbarhed?

Redaktionen 29. august 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 08.09.06

Et centrum for Mossad-aktivitet

Den israelske udenrigsminister Tzipi Livni besøgte København den 29. august – og få timer senere kunne udenrigsminister Per Stig Møller meddele, at Danmark var parat til at sende tre krigsskibe til Libanon som del af den FN-styrke, der er aftalt med krigsforbryderstaten Israel.

Dette forløb understreger Danmarks enestående nære forhold til det zionistiske Israel, som konsekvent har overtrådt FNs beslutninger og resolutioner vedrørende palæstinenserne, og som senest ensidigt har brudt våbenhvilen med Libanon og fortsat bomber Gaza.

Det er ganske få steder i verden, det ville gå an at modtage aggressoren i en ulovlig krig, en af de hovedansvarlige for krigsforbrydelser i Libanon og mod palæstinenserne, byde på frokost med de danske partiledere og forhandlinger om Danmarks 'indsats' i Libanon med den danske udenrigsminister lige op til et møde i udenrigspolitisk nævn om dansk deltagelse i endnu en krig i Mellemøsten. Det kan desværre lade sig gøre i dette land.

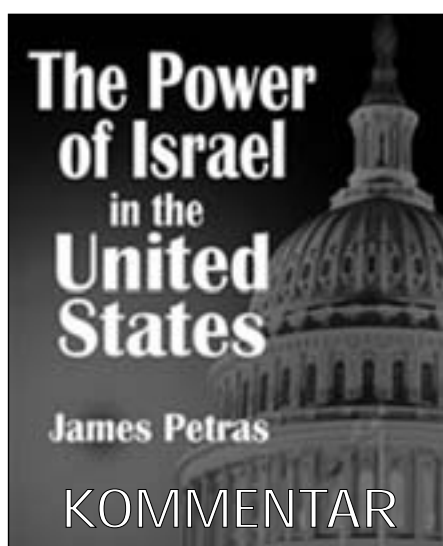
Tzipi Livni kunne inden afrejsen meddele, at hun var fuldt tilfreds med Danmark og det danske bidrag til Israels krigsførelse mod Hizbollah og Libanon. På mødet i nævnet samme eftermiddag fik regeringen nemlig opbakning til at udsende tre skibe til 'FN-styrken' på 15.000 mand, der er på vej til Libanon under fransk kommando.

Den danske udenrigsminister med det nære forhold til sin israelske kollega har været en vigtig drivkraft i at få denne militærmission op at stå.

Den israelske krigsforbryders venskabsbesøg forkynder for alverden, at det officielle Danmark fastholder sin nære alliance med den zionistiske morderstat Israel. Danmark vil bidrage til den af Israel blåstemplede FN-militærmission med korvetten 'Peter Tordenskiold' og to såkaldte Standard Flex-skibe. Skibene er klar til afsejling, så snart Folketinget har sagt ja til den forventede anmodning fra FN. Per Stig Møller forventer, at Folketinget vil godkende afsendelsen af de tre

skibe den 7. eller 8. september.

En af hovedskikkelserne på den amerikanske venstrefløj, sociologiprofessoren James Petras, betegner i sin nye bog *'The Power of Israel in the United States'* Danmark som et 'centrum for Mossad-aktivitet'. Der konkluderer han, at det ikke var noget tilfælde, at Danmark (samt Jyllands Posten og Flemming Rose) blev valgt til at gennemføre Muhammed-karikatur-provokationen.

Det intime samarbejde mellem de danske efterretningstjenester og Mossad har været kendt i årevis – ikke mindst fra den tidligere Mossad-agent Victor Ostrovsky og Claire Hoys afslørende bog om den israelske efterretnings-tjeneste og dens verdensomspændende ulovlige aktiviteter *'Ved hjælp af bedrag - Mossad set indefra'* (dansk udgave 1990). Alle det danske efterretningsvæsens oplysninger om anti-zionistiske og pro-palæstinensiske aktiviteter er systematisk blevet videregivet til Mossad.

Det nære forhold mellem Danmark og Israel har sit udspring i den danske modstandsbevægelses indsats for at redde de danske jøder fra tilintetgørelse under den tyske besættelse. Denne reelle og betydningsfulde humanitære indsats er af det officielle Danmark blevet forvandlet og forvansket til en nærmest blind støtte til det zionistiske Israel, der er endt som en

brutal terrorist-, morder- og apartheid-stat. Det officielle Danmarks venskabelige følelser udnyttes (ifølge Petras) i et reaktionært globalt spil med Israel og den israelske lobby i en hovedrolle.

Der kan ikke blive varig fred i Mellemøsten eller en permanent løsning på det palæstinensiske og mange andre spørgsmål, uden at den zionistiske stat Israel forsvinder. Eksistensen af den 'grundlovsfæstede' religiøse, fundamentalistiske, anti-demokratiske, racistiske stat Israel er hovedårsagen til de fortsatte krige og den manglende fred og udvikling i hele regionen. Det er fantastisk, at George Bush's USA erklærer krig mod alskens regimer, som betegnes som religiøse og fundamentalistiske, og vil påtvinge dem et 'amerikansk demokrati', mens det støtter en udemokratisk fundamentalistisk og militaristisk stat som Israel 110 pct. – uden at de tapre vestlige pressekrigere nogensinde påpeger den skrigende absurditet deri.

Når dette er sagt, skal det tilføjes, at hermed ikke nødvendigvis menes, at Israel skal udslettes af landkortet. Det er den zionistiske stat, som for fredens og menneskehedens skyld må væk.

Med den gale beslutning om deltagelse i den af Israel blåstemplede FN-mission mod Hizbollah i Libanon har det officielle Danmark endnu engang kastet sig ud i en af USA's og Israels mellemøst-krige. Det går ad helvede til i de andre. I Afghanistan er de danske soldater under så kraftig beskydning af den nationale modstandsbevægelse, at den har måttet trække sig tilbage fra sin forpost i Helmand-provinsen uden at kunne opfylde 'sin mission'. I både Afghanistan og Irak er modstanden stærkere end nogensinde – og et nederlag for USA, Israel og Danmark et tidsspørgsmål.

Det hyggelige møde mellem den israelske krigsforbryderminister og hendes danske kollega og de danske partiledere, som støtter det zionistiske Israel, forlænger pinen, men vil ikke forandre udfaldet.

APK's formand Dorte Grenaa

'Der er sparet sammen til nye udbrud'

Spindoktorerne spinner hurtigt. De har lynende travlt for tiden. Friværdisrusen skal udnyttes.

Danskerne skal overbevises om, at det går ufattelig godt, for alle: Velfærden har det godt. Kommunalreformen betyder forbedringer. Danmarks krige i Irak og Afghanistan går rigtig godt – så nu er det af sted til Libanon! Fogh-regeringen og borgerlig-socialdemokratisk konsensus-politik støttes i alle medier, fra tv-kanalerne til de nye gratisaviser. Friværdisrusen holdes kørende ...

Kommunistisk Politik har talt med Arbejderpartiet Kommunisternes formand Dorte Grenaa om, hvad der virkelig foregår, og om det kommende efterår, der tegner heftigt.

Nedslidte Danmark

I foråret sås de største politiske demonstrationer i flere årtier, da mere end hundred tusinde over hele landet gik på gaden den 17. maj i protest mod Foghs 'antivelfærdsreform'. Bevægelsen mod den danske krigsdeltagelse og USA's permanente krige har aldrig været større.

Dorte Grenaa: - Jubelpropagandaen kan ikke fuldstændig udviske realiteterne. Det går ikke nær så godt, som Fogh og hans krigsforbryderflok lader som om. Sandheden er jo, at friværdisrusen er på lån, og at Fogh-regeringen ligesom forgængerer Nyrup har slidt Danmark godt og grundigt ned. Mens de rige forgyldes, knirker det på alle andre områder. Selve samfundets infrastruktur er forsømt, den er ikke moderniseret og ikke engang vedligeholdt på et tidligere niveau. DSB er et monument over asociale prioriteringer og sørgelige privatiseringer. De nødvendige milliardinvesteringer er ikke gennemført. Det samme gælder kloaknet, vejnet og rigtig mange andre områder, hvor en større regning sendes til fremtiden.

- Samtidig er den offentlige service klart blevet ringere i Foghs tid. Det ved alle. Dårligere og dyrere. Ringere sko-

ler og uddannelser, ringere sundhed, ringere ældrepleje. Det er også et resultat af asociale besparelser og privatiseringer. Gigantdemonstrationerne i maj var en advarsel om, at folk har fået nok. Så sluttede Socialdemokraterne og De Radikale forlig med Fogh om velfærdsnedskæringerne, som de har gjort i forhold til Foghs forbryderiske krigspolitik. Det skulle stoppe protesterne. Men det vil ikke ske. Der er sparet sammen til nye udbrud. Og det kan nemt komme i efteråret.

Velfærdsslagting og krig

KP: Men vil LO være med i nye protester, efter forliget i maj?

DG: - Det vil fortsat være 'velfærd', som står øverst på dagsordenen. Den såkaldte 'velfærdsreform', som er nye nedskæringer, gennemføres nu. Samtidig gennemføres der generelle nedskæringer i kommunerne i forbindelse med kommunesammenlægningerne. Der bliver sparet på skoler, børnehaver eller ældrepleje hele vejen rundt. Derfor er protesterne allerede i gang. Den netop forelagte finanslov går endnu længere i at hugge fra de fattige og give til de rige. På alle områder lægges der op til protest – og til krav om 'Velfærd til alle', og at 'De rige skal betale'. Selvom LO og socialdemokraterne ikke vil være med, bør folketingets åbning (*tirsdag den 3. oktober; KP*) markeres med massive protester – fra arbejderne, folk på overførsel, de unge.

- De ulovlige og i en enhver forstand kostbare krige, som Danmark deltager i som lakaj for Bush, må stoppes. Dan-

mark og krigskoalitionen står over for nederlag både i Irak og Afghanistan. For imperialistiske kolonikrige vindes aldrig i det lange løb.

- SF og Enhedslisten adskiller sig ikke fra imperialismens strategi, når de går ind for dansk militær deltagelse rundt om på kloden, heller ikke, når det maskeres som fredsbevarende eller FN-operationer. De nægter også at anerkende og støtte modstandsbevægelserne i Libanon, Palæstina, Afghanistan og Irak – oftest under påskud af, at de er 'religiøse'. På den måde deltager de i 'krigen mellem civilisationer'. Disse modstandsbevægelser som Hizbollah, Hamas eller Taleban ville ikke eksistere eller have nogen folkelig opbakning, hvis ikke de udtrykte og organiserede deres folks modstand og vilje til at befri sig for imperialistisk aggression og besættelse. I samme øjeblik de ikke gjorde det, ville de dø.

- Det er en samlet krig, der føres af USA, Israel, UK, Danmark osv. i Mellemøsten og globalt. Og i Danmark må den bekæmpes samlet, ikke ved at splitte den op i delelementer. Og den må stoppes ved at vælte krigsforbryderregeringen, ikke ved indgå kompromiser med den, dens støtter eller socialdemokratiske partnere.

Ungeren, Christiania, Tvind og terrorlovene

KP: Der er et opgør i gang mod den nyliberale politik og krigspolitikken. Hvordan føres det videre?

DG: - Regeringen og den danske reaktion bevæger sig hastigt hen mod politistaten med deres terrorlove og fængslinger af politisk protest, indbefattet tilfældet med talsmanden for Hizb ut-Tahrir. Alt fra Greenpeace over terrorstiftelsen mod Foreningen Oprør til fængslingen af muslimsk protest. Hele manøvren går ud på at isolere alle til løb til modstand, splitte dem fra hinanden og sætte modstandere af den nyliberale politik og krigspolitikken op mod hinanden – eller få dem til at lukke øjnene for, hvad der sker med de andre..

'Frem mod arbejderklassens kommunistiske parti'
Fra APKs stiftende kongres.
Partiet er nu på vej mod den 3.

- For os at se er det det samme, der sker, når terrorlovene tages i brug politisk, og når Fogh og Co. søger at lukke og straffe Ungeren, Christiania og Tvind. Det er led i samme reaktionære bølge: krig udadtil, klassekrig indadtil. Alt, hvad der minder om et alternativ eller bare antyder, at et andet samfund end Foghs, Bushs og EU's nyliberale model er mulig, skal knuses. Retsvæsenet bruges til det. Sådan er det i et kelasamfund som det danske.

- Kampen for velfærd til alle, imod krig og for demokratiske rettigheder og alternativer er alt sammen sider af den samme kamp og må efter APK's mening føres samtidig og parallelt.

På vej mod APK's 3. kongres

KP: Hvordan opfatter du APKs situation i dag?

DG: - Fordi vi virkelig slås for et andet samfund, for socialisme, og afslører alle de parlamentariske manøvrer og fupnumre, den voksende modstand mod nyliberalisme og krig udsættes for, har vi også mange fjender, der bekæmper os på mange måder. Men vi oplever, at folk er mindre bange end før for at kæmpe sammen med kommunister. Den internationale ungdomslejr organiseret af DKU, som sluttede først i august, var en gigantisk succes – og også et udtryk for det.

- I slutningen af året afholder APK sin 3. kongres, hvor vi vil gøre status over situationen nationalt og internationalt og trække linjer for fremtiden op. Det vil afspejle sig i Kommunistisk Politik og partiets offentlige møder i den kommende tid. Sympatisører og venner er velkomne til at deltage i kongresprocessen.

Krise i Århus: De fattigste skal betale

Sidste års valgflæsk er afløst af nedskæringer på daginstitutioner og ungdomsklubber. De sidste små tilbud, der har overlevet mange års spareiver i de fattige kvarterer, står for fald.

2005 var valgår. Sædvanen tro blev kommunalbestyrelsen i Århus enig om, at der ikke skulle skæres det år, og vedtog i stedet et budget med et løbende underskud på omkring 400 mio. kr.

Allerede i februar 2006 blev budgettet revideret første gang med en nedskæringsrunde.

Når der lægges sidste hånd på budget 2007, kun et år efter valget, er der helt andre boller på suppen. Nu skal underskuddet væk, og alle offentlige opgaver skal beskæres – igen.

Bedre er det ikke blevet af, at statsmagten ikke har givet et korrekt tal for bloktilskud, udligning og andre mellemværender mellem stat og kommune. Hertil kommer, at kommunalreformen bliver gennemført på en måde, der har til hensigt at smadre mest muligt. Århus amt bliver ikke kun nedlagt, men langt de fleste ansatte er fyret eller tvangsflyttet 70 km vestpå til Viborg.

Min syge møster

Fra politikerne og embedsmænd i Århus er der kun få forklaringer på underskuddet. De fleste af landets kommuner står med en lignende krise. Stigende udgifter og svigtende indtægter er naturligvis forklaringen, men det viser sig næsten umuligt at kigge tingen efter i sømmene.

Kommunen påstår følgende: *Når ubalancen er vokset, skyldes det bl.a., at udgifterne til førtidspension og tjenestemandspensioner er stigende.* Siden nedsættelse af den statslige refusion af kommunernes udgifter til førtidspension i 1992 er de kommunale udgifter til førtidspension vokset til ca. 8,7 mia. kr. i 2003. Denne og andre udgifter, der løbende er blevet lagt over i kommunalt regi, blev i første omgang delvist kompenseret via en forøgelse af bloktilskuddet.

At nogle overlever arbejdslivet og har ret til pension, betyder nu nedskæringer

i børnehaver og fritidshjem. Begge dele skal betales af de løbende indtægter. Kapitalistiske regnemetoder betyder, at man ikke kan forudse, hvor mange skolebørn der er, eller hvor mange der er på pension, og hovsa, så er der underskud.

Kommunen skriver videre: *Indenrigs- og Sundhedsministeriet har tidligere forudsat en gevinst for Århus kommune på ca. 80 mio. kr., men isoleret skønnes struktur- og udligningsreformen nu at give Århus kommune et tab på ca. 44 mio. kr. om året.* Hvordan og hvorfor kommunalreformen giver så mange fejlregninger, har ingen ønsket at tage ansvaret for.

At statskassen bugner, mens kommunerne må vende de sidste femører, er bestemt ikke en fejl og har intet med hinanden at gøre ifølge finansminister Thor Pedersen (V). Regeringen henholder sig til den kendsgerning, at Kommunernes Landsforening (KL) har indgået en aftale med regeringen, der reelt betyder nulvækst i kommunerne og kollektive dummebøder ved budgetovertrædelser. Ingen kommuner er trådt ud af KL eller har nægtet at påtage sig ansvaret for at få økonomien til at hænge sammen.

Prestige og vanvid

Keld Hvalsø (Ø) udtalte til budgetdiskussionen, at *"Socialdemokratiet og højrefløjen siden 1997 har gennemført lettelser på ejendomsskattesatserne i Århus svarende til ca. 250 millioner kroner pr. år."* Det dækker bl.a. over, at Århus kommune siden slutningen af 1990'erne har sænket den erhvervsrettede dækningsafgift fra 9 til 5,75 promille. Enhedslisten er dog stadig en del af flertallet bag Århusborgmesteren.

Budgetdemonstrationer i hele landet

Fra Roskilde til Randers skal der skæres ned på den kommunale service. Kampen om samfundets penge er med regeringen og Socialdemokratiets mellemkomst atter faldet ud til storkapitalens fordel. Vel-færds- og kommunalreform er bare et andet ord for nedskæringer på fattigfolks skolegang, sundhed og pension.

Privatiseringer og bureaukrati i forbindelse med udliciteringer betyder mange spildte millioner. Havneprojekter, udbygning af motorveje og prestigebyggeri atter mange millioner. Kroniske omstruktureringer og himmelråbende talentløshed atter mange spildte millioner. Imens breder gratisten A.P. Møller-Mærsk sig med mange kilometer containerhavn.

Århusborgmesteren Nicolai Wammen (S) har skrevet flere gange til Thor Pedersen og bedt om flere penge – uden resultat – men i praksis arbejder den nye borgmester for et forlig med Venstre, Konservative og de Radikale for at få nedskæringer i hus.

Efter massivt pres fra ansatte og forældre har andre socialdemokrater (i 3F og FOA) forsøgt sig med spagfærdige røster, der nu mere lyder som en undskyldning for deres mand: ”Staten har et overskud på 80.000 mio. kr. Alligevel skal Århus Kommune som konsekvens af regeringens politik spare mere end 400 mio. kr. om året.

Besparelserne vil føre til markante forringelser af kommunens serviceniveau. Ikke mindst fordi over 1.000 job barberes væk, og arbejdsvilkårene for kommunalt ansatte forringes yderligere.”

Protesterne er foreløbig sat til at kulminere med en demonstration tirsdag den 12. september.

APKs 3. kongres Kongresdebat

Dette er fortællingen om et studieliv – fra en af de mange skæbner, der har lånt sig gennem studietiden. I dag skylder jeg omkring 200.000 kr. i studielån.

Statens Uddannelsesstøtte (SU'en) betegnes af mange politikere som cafépenge. Sandheden har vist sig at være en ganske anden. De studerende må låne sig igennem studierne, og det er til trods for, at SU'en i sin tid blev til netop for at undgå den store studie-gæld. De sidste mange år har skiftende regeringer forsøgt at nedbringe udgifterne til SU'en. Derfor har de studerende i lige så mange år forsøgt at fortælle realiteten om de såkaldte cafépenge.

Og hvad er så realiteterne?

Jeg var ikke en af dem, der kom fra en privilegeret hjem. Dvs. hverken mor eller far var rige, og de havde ikke mulighed for at spæde til ved kasse 1, hvis der var lavvande. Tværtimod, første gang jeg fik SU som hjemmeboende gymnasieelev, blev jeg straks bedt om at bidrage til familiens økonomi. Huslejen var 1.000 kr. om måneden, hvilket var ca. halvdelen af den daværende SU for fattigrovsstuderende (dem, der fik højeste hjemmeboende SU).

Da jeg nogle år senere var flyttet hjemmefra og begyndte på universitetet, stod det hurtigt klart, at 1.000 kr. ikke dækkede det samlede forbrug af mad, el og alle de andre udgifter, der fulgte med. Heldigvis var jeg også blevet gammel nok til at få mere i SU – såkaldt udeboende SU. Lidt over 4.000 kr. før skat.

I løbet af de første par måneder som udeboende stod det lysende klart, at jeg ikke kunne leve af SU'en alene. Efter skat, husleje og andre faste udgifter stod jeg endnu engang tilbage med 1.000 kr. om måneden. Selvom pasta og risengrød kan redde mange fattigrove, rækker 1.000 kr. stadig ikke langt. Computer, bøger, kopiark, buskort, tøj og andre fornødenheder er svært at

Fyringer til gavn for monopoler og skattesnydere

Fogh-regeringen skar ned på fødevarerkontrollen, mens den påstod den ville blive mere effektiv. Og skandalerne med råddent kød eksploderede. Nu vil regeringen gentage succes'en indenfor skattevæsenet.

Det er bemærkelsesværdigt, at kontrolfreaks'ene i Fogh-regeringen (når det gælder arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagere eller andre) systematisk slækker på kontrollen, når det gælder fødevarer, folkesundhed eller monopolerne regnskaber. De store virksomheder og millionærerne skal ikke kigges efter i sømmene.

Finanslovsforslaget for 2007 lægger således op til at skære næsten en fjerdedel af stillingerne i skattevæsenet væk. I alt skal mere end 2200 arbejdspladser skæres væk inden for de næste fire år.

Regeringens devise på alle områder er som bekendt 'mere for penge' – ved at skære ned på ansættelserne og lade de offentligt ansatte pukke hårdere.

Det er glade stunder for folk og firmaer med mulighed for kreative bogføringer, der ikke ønsker alt for megen kontrol.

Forslaget er en decideret grov støtte til skattesnydere af værste slags.

For at det ikke skal være løgn fortsætter VK-regeringen sine personale-nedskæringer i fødevarerdirektoratet. 50 stillinger ekstra skal ryge der inden 2009.

På et enkelt område øger Fogh og Co. gerne antallet af offentligt ansatte: Der skal flere politifolk til gader og terror.

SU'en kan man ikke leve af

skaffe for småpenge. Hvis man i Danmark valgte at indføre en officiel fattigdomsgrænse, ville hovedparten af de studerende være selvskrevet på listen.

Året var 1998, og jeg var lige startet på økonomi på Københavns Universitet. Jeg var en af de heldige, der havde taget over hovedet. Sammen med min daværende kæreste boede vi i en lejlighed i Vanløse. Det kunne være værre. En af mine studiekammerater fra økonomi var ikke så heldig. Han boede i sin bil, fordi han ikke kunne få et sted at bo. Han holdt da heller ikke semestret ud, men droppede ud af studiet efter nogle få måneder.

Så det var altså ikke helt skidt. Jeg havde trods alt et sted og bo. Det varede indtil starten af 2002. Så gik det ikke længere med kæresten. Jeg måtte finde et nyt sted at bo. Efter et halvt år på madrasser hos familien fik jeg gennem kontakter et kælderværelse i Hellerup. Det halve år med kærestesorger og uden fast bopæl betød selvfølgelig, at min aktivitet på studiet dalede til et minimum, men det nye kælderrum var en stor hjælp. Det til trods for, at værelset var så fugtigt, at muggen snart efter kom igennem de nymalede vægge. Det var trods alt et sted, hvor jeg kunne læse og sove. Og stedet var billigt, kun ca. 2.300 kr. om måneden for et muggent værelse – hvilket var rimeligt billigt efter københavnske standarder – og så i Hellerup, hvor skatten var lidt lavere.

Faktisk var min periode i Hellerup den rigeste periode i min studietid (men dog næppe den sundeste). Jeg arbejdede en del ved siden af studiet, men da man som bekendt kun må tjene et vist beløb ved siden af SU'en, måtte jeg også

melde min SU fra i en række måneder for ikke at skulle betale SU'en tilbage. Nå, men alt var jo ikke skidt – jeg overlevede da – godt nok først og fremmest, fordi jeg kunne låne penge af staten.

Jeg var så en af de ekstra heldige, der for to år siden fik muligheden for at købe en andelslejlighed og få en mere permanent adresse. Jeg greb chancen, godt nok ville husleje plus lån være over 4.000 kr. om måneden, men hvad gør man ikke for at få en lejlighed i København? Reelt set havde jeg ikke råd til den, så jeg tjente mere, end jeg måtte, og blev i sidste ende tvunget til at betale en del af SU'en tilbage. Så jeg lånte altså af staten for at betale lånet til banken. Havde jeg været et uland, så ville IMF og Verdensbanken for længst have krævet strukturreformer og nedskæringer i de offentlige udgifter. Heldigvis var jeg blot en privatperson – med en sød bankdame.

Mit ekstraarbejde betød også, at jeg ikke har opfyldt regeringens ønske om at komme hurtigt gennem uddannelsen. Nogle gange må man vælge: overlevelse eller hurtigt gennem uddannelsen.

Dette er blot en historie af mange studerende, der har været tvunget til at tage lån for at komme igennem studiet. Min historie er ikke unik. Den gælder for alle de studerende, der ikke har haft rige forældre.

Faktum er, at SU'en ikke dækker de udgifter, der skal til for at overleve i dag. Alene boligudgifter er mellem 2.000 og 4.000 kr. Så selvom man arbejder ved siden af, er de fleste tvunget til at låne penge.

Men min kritik er ikke blot en kritik af SU-systemet. Min kritik er faktisk langt mere omfattende. Efter min

mening har den nuværende borgerlige regering og den foregående socialdemokratiske regering fejlet. De har ført en samfundsmæssig dyr og ineffektiv politik, der samtidigt har tvunget de studerende ud i gæld, som snart kan stå mål med 80'ernes katastrofale gælds-scenarier.

Jeg er netop blevet færdig med mit studie, så jeg kunne vælge at hytte mit eget skind, men det vil være at gøre mig selv en bjørnetjeneste. For ligesom der i mange år har været angreb på SU'en, så har der også været angreb på en række andre områder. Disse angreb er ikke blot økonomisk kortsigtede – de er økonomisk fejlslagne.

Det er på tide, vi indser, at øget privatgæld ikke kan drive samfundsøkonomien frem til evig tid. Nu hvor den offentlige gæld er væk, er det på tide at foretage nyinvesteringer og ikke bare foretage ideologiske korstog og økonomiske nedskæringer, der igen og igen medfører en social slagside.

Den førte boligpolitik af socialdemokrater og borgerlige har vist, hvordan systemet har spillet fallit. Man har skabt et totalt uigennemskueligt marked, hvor fattige studerende skal betale dyre domme for en lille ejerlejlighed, hvor alt for mange ældre bor i gamle, men store lejligheder, hvor de i virkeligheden langt hellere ville foretrække beskyttede ældreboliger med plejepersonale tæt ved. Det ville sandsynligvis også spare millioner i sygehusindlæggelser, hjemmehjælp og ambulancebesøg hos ældre, der bliver alt for lang tid i eget hjem, mere af nød end lyst.

SU'en, uddannelsespolitikken, boligpolitikken, ældrepolitikken og sundhedsvæsnet hænger sammen og burde tænkes i en sammenhæng, men i stedet fører politikerne et ideologisk korstog, der måske har kortsigtede økonomiske gevinster, men som hurtigt bliver slugt op af den snævre kassetænkning, der i virkeligheden koster samfundet mange flere penge og resourcer, end man vinder her og nu.

I sidste ende handler det om meget mere end blot øget gæld for en flok studerende – det drejer sig om, hvordan vi ønsker at indrette vores samfund. -ES

"Velfærdens finanslov" – en stor løgn

Fogh-regeringen overgår den ene løgn med den anden. Thor Pedersen flytter nye mærkepæle, når han kalder sin omvendte Robin Hood-politik for 'velfærdens finanslov'

Finansloven er den kapitalistiske stats husholdningsbudget. Den overflytter altid midler fra det store flertal til de rigeste, til virksomheder og kapitalister, eller til staten selv. År efter år er de riges og virksomhedernes andel i statsbudgettet formindsket, beskatningen er systematisk blevet sænket, samtidig med at andelen af hvad almindelige mennesker betaler sættes op. Desuden har regeringen systematisk sænket niveauet for de offentlige ydelser og skåret antallet af offentlig ansatte ned.

Ved præsentationen af finanslovsforslaget for 2007 havde finansminister Thor Petersen den frækhed at kalde denne omvendte Robin Hood-politik for 'velfærdens finanslov'.

Løgner om mere velfærd

Regeringen påstår, at den kan skabe mere velfærd for færre penge. Blandt de vigtigste metoder er skattestop, fyringer af offentlig ansatte og øget arbejdspress og større kontrol med deres arbejde.

At det står skidt til med 'velfærd' i f.eks. sundheds- og plejesektoren er ingen hemmelighed, ligesom et flertal af danskerne oplever, at den offentlige service bliver ringere.

Nedgang i velfærd er den direkte – og ønskede – konsekvens af regeringens politik.

Thor Petersen henviser til, at der er initiativer for 8.8 milliarder kr. på vel-

færdsområder i regeringens finanslovsforslag. Det drejer sig for det meste om aftaler indgået ved tidligere forlig, heraf 2 mia. til forskning og uddannelse, 2,1 milliarder til ældre og hospitaler, 1 milliard til miljøet og – hvad der er prisen for indfrielse af et valgløfte om at nedsætte forældrebetalingen i børnehaver fra 33 til 25 pct.

Men samtidig er kommunerne i færd med at barbære mere velfærd væk i de kommunale budgetter. Børnehaver, skoler, ældrepleje, sundhedsvæsen vil ikke blive bedre, men ringere endnu.

En del af disse tiltag finansieres direkte ved at hugge fra de fattige. Regeringen vil over de næste fire år hæve 3 mia. kroner – herunder knap en mia. i år – i Landsbyggefonden. Det er penge, som er indbetalt af lejerne i den almennyttige sektor, men som nu bl.a. skal finansiere nybyggeri af ældreboliger.

'Kvalitetsreform' og færre ansatte

Tidligere i august lancerede Anders Fogh Rasmussen noget han kaldte en 'kvalitetsreform'. Det er VK-regeringens bud på bedre offentlig velfærd: Flere penge og mere personale er ikke vejen frem, hed det med et ekko fra Foghs bog om minimalstaten. 'Velfærds-kvaliteten' skal angiveligt sikres gennem løbende målinger, kontrol og dokumentation – og gennem flere pri-

vate leverandører (privatiseringer og udliciteringer) og øget konkurrence.

Der skal være 'frit valg på alle serviceområder' og 'systematisk inddragelse af private leverandører gennem udbud, udlicitering og nye samarbejdsformer', som det hedder.

Nøjagtig den samme recept som har ført til kaos på skinner, i fødevarer-kontrollen, på ældreområdet, i skoler ...

Ifølge LO viser regeringens egne tal, at der er blevet 17.000 færre offentligt ansatte siden 2002. På mange områder har det betydet kaos i det offentlige, og ført til en udstrakt brug af aktiverede i regulære stillinger til irregulær løn – og til en eksplosion i vikarudgifter. For det er indlysende, at der ikke er et mindre, men større behov for ydelser fra det offentlige – og at dette kræver flere og ikke færre ansatte.

Nordea har for dagbladet Børsen analyseret det såkaldte arbejdstidsregnskab fra Danmarks Statistik, og tallene viser, at den offentlige beskæftigelse er faldet med 8053 personer fra første kvartal 2005 til første kvartal 2006.

Den eneste måde regeringen kan sikre 'bedre service' og 'højere velfærd' er ved at lade de offentlige ansatte betale med deres helbred for at springe stadig mere i stadig mere stressede omgivelser.

Det er en joke at bruge ordet velfærd i forbindelse med finanslovsforslag 2007.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Bevisførelse – en by i Rusland

Arbejdsgiverne inden for handelsbranchen har tilsyneladende fundet sig en let måde at skaffe sig af med uønsket personale: De anklages og bortvises for tyveri.

Derved er sagen blevet til en politisag, som det kan tage måneder at få afgjort. Hvis det skulle vise sig, at politiet ikke vil rejse tiltale, så klager arbejdsgiverne i mange tilfælde blot til Statsadvokaten, som bruger yderligere tid, inden en afgørelse finder sted.

I al den tid er fagforeninger og forbund ”sat uden for døren”, og når afgørelsen endelig er truffet – oftest til fordel for den ansatte – er løbet kørt, og det er praktisk taget umuligt at få en genansættelse i stand.

Af de seneste 25 anklager om bortvisning af ansatte på grund af tyveri har HK-Handel kun haft to sager, hvor politiet rejste tiltale.

Resten blev frafaldet på grund af manglende bevis, eller fordi kollegerne kunne forklare, at det for eksempel var logisk at annullere en bon, eller at

sådan var arbejdsgangen for at få kunderne hurtigere gennem butikken.

- I grelle eksempler snakker vi om, at sagerne ligger hos politiet op til et år, men fire til seks måneder er ikke usædvanligt, hvor politiet afventer det ene og det andet. For eksempel har jeg en sag, hvor arbejdsgiveren både har været syg og ude at rejse og derfor ikke kom til afhøring, siger HK's advokat.

- Det er en yderst alvorlig anklage at beskyldte og bortvise for tyveri. Naturligvis må de ansatte ikke stjæle. Men omvendt må det være rimeligt at kræve, at arbejdsgiverne har styr på en sag, inden de går så drastisk til værks. I det hele taget er det pinligt, som arbejdsgiverne altid ender med at pege på de ansatte, når der er forsvundet varer. Det kan jo også være en kunde eller almindelig rod i optællingen af varer. Det er dårlig ledelse, når det pr automatik bliver en ansat, der får skyld – uden nogen form for bevis, siger Jørgen Hoppe, der er formand for HK/Handel.

-gri

Kyniske bladdistributører

Den nuværende situation med skarp konkurrence i mediebranchen med dens tilknyttede distributionsproblematik har været kendt hvis ikke i årevis, så i hvert fald i hele dette år. Fagforbundet 3F har således beskæftiget sig med løsninger igennem hele foråret, og alligevel hyler og skriger distributørerne på omdelere eller importerer arbejdskraft fra hovedsageligt Polen uden hensyntagen til arbejdsforhold og overenskomster.

Således har direktør for BS Distribution, Benny Arlers, hævdet at han ikke har kunnet skaffe omdelere. Han har ganske vist slet ikke forsøgt med Arbejdsformidlingen. Modsat har han helt styr på Østaf-talen, hvorfor han har hentet 25 polske avisbude til København, som ikke dækkes af den gældende overenskomst med Lager, Post og Servicearbejdernes Forbund (LPSF), som derfor har varslet strejke. Alligevel har Benny Arlers fået forhåndsgodkendelse af Udlændingesservice.

- Der er tale om natarbejde med ekstremt ensidigt gentaget arbejde. Det er væsentligt mere intenst end omdeling af abonnementsaviser. Derfor skal vi have

en overenskomst, der tager højde for det særligt belastende arbejde. Vi vil gerne sikre ordentlige forhold, hvor budene kan holde til at arbejde i lang tid. Vi vil have, at man behandler folk ordentligt, uanset hvor de kommer fra, siger Henrik Forchhammer, faglig sekretær i LPSF.

Fagforeningen peger også på, at distributørerne ikke overholder arbejdsmiljøreglerne. Bl.a. har omdelerne ikke toiletforhold inden for de gængse fastsatte muligheder beskrevet i en bekendtgørelse, der fastslår, at man ved skiftende arbejdssteder skal have adgang til toilet.

I Århus har kommunen stillet sig og sine kontanthjælpsmodtagere til rådighed for private distributører, hvilket har vakt begejstring hos direktørerne. Kommunen har tilbudt løntilskud, så firmaerne slipper betydeligt billigere. Rådmand Gert Bjerregaard vil gerne ”hjælpe kontanthjælpsmodtagerne så tæt på et rigtigt job som muligt”.

Ud over dårlige arbejdsforhold og ringe løn kan kontanthjælpsmodtagerne kigge i vejviseren efter retten til dagpenge, idet det kræver ordinært ikke-støttet arbejde.

Skraldespand

AF har nu igen fået beskæftigelsesministeren på nakken: *Skaf avisdistributørerne af de nye gratisaviser nogle bude*, lyder beskeden. Hvis dagpenge eller kontanthjælpsmodtagere nægter at tage arbejdet, vil de blive straffet hårdt på pengepungen for at overtræde rådighedsreglerne.

Imidlertid viser det sig, at distributørerne, der i måneder har klaget deres nød på grund af den angivelige mangel på arbejdskraft, stiller større krav:

- Vi er ikke interesseret i at fungere som en form for skraldespand, udtaler Johan Kühl, chef for et af distributionsfirmaerne, der blandt andet omdeler gratisaviser i København.

Forkert spor

100 ansatte i Banedanmark Entreprise ser ud til at miste jobbet, fordi politikerne satser på at udlicitere virksomheden. De ansatte har befundet sig på pinebænken i årevis, fordi de ikke har vidst, om de var købt eller solgt.

Tillidsmanden mener, at det er i 11. time, når det gælder om at få truffet en beslutning. De to hovedmodeller er en privatisering eller en omdannelse til et statsligt aktieselskab.

Regeringspartierne går ind for at sælge Banedanmark Entreprise til private, men er afhængig af Dansk Folkeparti stemmer. Og Dansk Folkeparti vil kun være med til at omdanne divisionen til et aktieselskab og sælge 25 procent af aktierne til en ekstern investor.

Dermed undgår partiet tjenestemandsproblematikken, der har været en stor bremse på salgsplanerne. Tjenestemændene har ret til tre års løn og pension, oplyser 3F.

Task force

Beskæftigelsesminister *Hjorten* vil øge udbuddet af arbejdskraft. Tvungen jobsøgning, bedre og hurtigere servicering af virksomhederne fra AF, nedsættelse af en task force, der skal løse flaskehalsproblemer, samt tvang over for arbejdere, der er på deltid, til at søge fuld-tidsarbejde. Og så er alt nok godt.

Folkebevægelsen mod EU: Spar næsten 20 milliarder på EU-medlemskabet

Folkebevægelsen mod EU foreslår at spare 19,4 mia. kroner på udgifter til EU-medlemskabet i 2007, så partierne og befolkningernes ønsker til finansloven kan opfyldes. Selvom Danmark også mister indtægter fra EU ved udmeldelse, vil gevinsten være i milliardklassen.

29. august præsenterer Finansministeriet regeringens forslag til finanslov for 2007. Statsminister Anders Fogh Rasmussen har allerede røbet, at de vil bruge 900 millioner kroner ekstra på sygehusene, 800 millioner ekstra på ældreområdet og 900 millioner ekstra på ulandshjælp. Dermed har han bl.a. overtrumfet Socialdemokraternes ældrepakke til 500 millioner. Samtidigt skriger bl.a. det nedslidte jernbanenet på store investeringer.

Folkebevægelsen mod EU har fundet flere milliarder ekstra til finansloven, så landets presserende problemer kan løses. Hvis Danmark melder sig ud af EU, sparer vi udgifter, som i 2007 beløber sig til lidt over 19,4 mia. kr. Selvom vi ville have fået 11,6 mia. kr.

tilbage til bundne formål, så er der en milliardgevinst.

- I Folkebevægelsen mod EU er vi selvfølgelig klar over, at nogle af de udbetalinger, som i dag kommer fra EU, ikke kan stoppes fra en dag til den næste. Nogle af udbetalingerne går måske endda til fornuftige formål, som Folketingspolitikkerne også vil prioritere i fremtiden. Men med EU-parlamentets ændringer i EU's regionsstøtte kommer vores nettounderskud på medlemskabet op over 8 milliarder om året. De øvrige økonomiske konsekvenser af en udmeldelse vil gøre gevinsten betydeligt større, vurderer Sven Skovmand fra Styrelsen i Folkebevægelsen mod EU.

Sven Skovmand er en af forfatterne på forslaget til finansloven for 2007 – det første forslag til en finanslov, Folkebevægelsen er kommet med i sin 34-årige historie. Forslaget blev i dag præsenteret ved et pressemøde på Christiansborg og vil blive sendt til Finansministeriet samt finansordførerne for Folketingets partier.

- Når Folkebevægelsen ønsker udmeldelse, er det primært et spørgsmål om at genvinde selvbestemmelse, folkestyre og en selvstændig stemme på verdensplan, men der er også en økonomisk

gevinst, som er dybt relevant i forbindelse med finanslovsforhandlingerne. Derfor stiller vi dette forslag nu, forklarer Ole Krarup, som er medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, i forbindelse med pressemødet og fortsætter:

- De danske skattekroner er langt bedre investeret i sundhed, velfærd, ulandshjælp, offentlig transport og andre trængende områder end i bureaukratiets udemokratiske højborg i Bruxelles.

- Vi ser meget gerne, at Danmark fortsætter med at støtte indsatsen for udvikling og bedre levevilkår i Østeuropa og ulandene. Det er der heller intet i vejen for. Norge er ikke medlem af EU, men giver alligevel værdifuld økonomisk hjælp til de nye EU-lande og ulandene. Og Norges uafhængighed giver dem frihed til at spille en større og bedre rolle, end Danmark kan i EU i dag, siger Rina Ronja Kari, som også deltog på pressemødet. Hun er talsperson for Folkebevægelsens Ungdom mod EU og Folkebevægelsen mod EU's forretningsudvalg.

Læs Folkebevægelsens forslag til finansloven for 2007: '19,4 milliarder ekstra på budgettet!' på hjemmesiden www.folkebevaegelsen.dk

Den 29. august besøgte den israelske udenrigsminister Tzipi Livni folketinget og den danske udenrigsminister. Få timer senere var Danmark klar med tre skibe til Libanon – for Israel. Uden for folketinget protesterede Boykot Israel:

"I stedet for at mødes med repræsentanter for den israelske statsterroisme opfordrer vi til at afbryde alle forbindelser til Israel og boykotte alt der stammer fra den israelske stat: varer, økonomi, diplomati, kultur, turisme, sport. Boykotten skal fortsætte indtil Israel er ude af de besatte palæstinensiske områder", hedder det i en udtalelse. Den kræver også de israelske ansvarlige stillet for en krigsforbryderdomstol.

Protest mod israelsk krigsforbryderbesøg

Salmonella- undtagelse nu!

Familie- og forbrugerminister Lars Barfoed har præsenteret den rapport, som han bestilte fra Fødevarestyrelsen i juni. Rapporten – ”*Dansk særstatus og nye initiativer for salmonella og campylobacter i dansk og importeret kød og æg*” – bekræfter dels, at Danmark har markant bedre salmonella-niveau end resten af EU, når det gælder kyllinger og æg, og dels at vi kan få en såkaldt særstatus med samme muligheder af afvisning salmonella på dette område som Sverige og Finland.

- Bedre sent end aldrig. Vi har længe vidst, at årtiers effektiv indsats mod salmonella i Danmark har gjort dansk æg og fjerkræ betydeligt mindre farligt, end det vi importerer fra EU. Nu ved regeringen det også, siger Ole Krarup, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Og når EU har givet efter og sagt ja til undtagelsen, som kommissionen gjorde det i en henvendelse til mig først i juli, så er det på høje tid at handle. Søg straks om en undtagelse imod salmonella i fjerkræ og æg, lyder opfordringen til regeringen fra Ole Krarup.

- I sit svar på mit spørgsmål om muligheden for en undtagelse skrev EU-kommissionen: ”En medlemsstat, herunder Danmark, der opnår samme niveau for salmonellaforekomster som Finland og Sverige, kan ansøge om en tilsvarende garanti.”

Kommissionen har uden tvivl erkendt, at alt andet ville være et for åbenlyst politisk selvmål. Men det er EU selv, som har givet os besværet med at stoppe for import af salmonella.

For som professor Peter Sandøe fra Center for Biotek og Risikovurdering ved Landbohøjskolen sagde i begyndelsen af maj, så er det jo helt grotesk, at EU's regler om varernes frie bevægelighed forhindrer myndighederne i stoppe farlige salmonella-bakterier.

Tofrontskrigen

Jeg faldt forleden ved et tilfælde over to eksemplarer af Politiken fra henholdsvis den 21. september og 1. oktober 1941. Aviserne skildrer naturligvis Hitlers erobningskrig mod øst, som var startet præcis tre måneder forinden, nemlig 22. juni 1941.

Det er solidt skolingsmateriale, hvis man er interesseret i studie af dansk presses underdanighed af den tyske værnemagt, eller for den sags skyld den danske regerings politik for at lade det arbejdende folk betale for krigskosten. I en helsides artikel gennemgås de tre måneders krig i Rusland af Politikens militære medarbejder, der også med stiplede linjer på et stort kort synliggør nazihærens fremrykning. Her kan det ses, at Leningrad er omringet, og fronten går tværs gennem Sovjetunionen ned til den besatte Krimhalvø i Sortehavet.

Artiklens starter:

”Det er tre måneder siden, de tyske hære en tidlig søndag morgen brød frem over den russiske grænse for, efter hvad der for tysk side oplyses, at komme et planlagt og forberedt russisk overfald i forkøbet.”

Det lykkes lige præcis Politiken med den minimale reservation ”*efter hvad der fra tysk side oplyses*” i det mindste at forsøge at fremstå objektivt. Det regulære formål med krigen var blandt tænkende individer almindeligt kendt. Den fortsatte fremrykning understregede jo blot, at der var tale om en erobningskrig

På forsiden fortælles med begejstring, hvordan generalfeltmarskal von Reichenaus tropper havde indtaget Kijev og lukket sovjethærene inde på et landområde på størrelse med det halve af Belgien.

Den 1. oktober bliver vanskelighederne omkring den kommende vinter behandlet. Ifølge vestlige historieforskere, hvori Discovery udmærker sig, var det jo ikke den Røde Hær, men vinteren, der slog nazihæren. Oberst G. Scherff affærdiger enhver historisk parallel med Napoleons

mislykkede felttog:

”Vinteren vil utvivlsomt en dag standse vore operationer, men lå vi ikke allerede med vor østfront flere vintre i Rusland, uden at tropperne behøvede at lide nød? Ganske vist vil vor front denne gang ligge længere mod øst, men nu har vi ingen tofronts-krig og kan gøre alt for, at tropperne kan få, hvad de behøver.”

Hvorvidt de tyske tropper ikke led nød på østfronten under 1. verdenskrig, må stå for oberstens egen regning, men han fastslår desuden, at ”*den tyske krigsmagt vil bedre kunne udholde den russiske vinter i fjendeland end russerne selv*”.

Den vigtigste passus er gemt lidt af vejen: *Nu har vi ingen tofronts-krig og kan gøre alt for, at tropperne kan få, hvad de behøver.* Der var stille på vest-

fronten, hvor Churchill med foldede hænder fra lænestolen spændt fulgte bolsjevismens prøvelser og Hitlers udmatning. Faktisk angiver selv samme forside, at Churchill overvejede en invasion på kontinentet:

”En invasion på kontinentet for at aflaste Rusland var gentagne gange dukket op, men vi er komplet uvidende om, hvad Hitler vil foretage sig.

Vi ved ikke, hvor langt han vil forsøge at trænge ind over Ruslands umådelige vidder ansigt til ansigt med det kraftige russiske forsvar, eller hvorvidt han vil beslutte at indtage en defensiv holdning og konsolidere de områder, han har erobret.”

Hans enfoldighed og ”komplette uvidenhed” er slående. Kendsgerningen er, at tofrontskrigen først blev åbnet næsten tre år senere, da den Røde Hær i hast var på vej til Berlin.

Den danske presse står også i dag på krigsforbrydernes side. Forskellen er blot, at de danske magthavere i dag selv er aktive krigsforbrydere. Om det gælder Afghanistan, Irak, Palæstina, Libanon eller Sudan, så lad verdensopinionen styrke tofrontskrigen mod krigsforbryderne.

Reno

Jeg vil have ordentlige drømme

Af Jóanes Nielsen

JEG ER EN FÆRØSK NATIONALIST

Jeg er en færøsk nationalist.

Under fødderne det tusindårige bondske hjemland,
mellem fingrene pennen,
i mundvigen en cigaret og en hinde af gennemtyggede ord,
og jeg har ingen planer om at rejse.

Jeg er en færøsk nationalist

og det der piner,
er at selv færinger ikke tåler synet af deres frie landsmænd.

Vi stortrives som en geografisk bagatel.

Vi kan lide at feste i nasserkostume.

Vi har ikke brusende blod i årerne.

Vi er ikke den eneste nation, som Pól F. digtede om.

Der bor en vulkan i hver færing.

Den dunker i drømmen,

men den bryder ikke ud i sang eller i magtfuld klage.

Den slår bak.

Vor underskrift er vind og en hinde af lort.

Jeg er en færøsk nationalist

og jeg bryder mig ikke om, at vort land får et stærkere og
stærkere præg af nips.

Jeg vil hellere have sammenstød
end udenomssnak,

jeg er altid på vagt, når ordene blegner og udviskes for mig.

Livet kender heller ingen bestemt mening,

livet kender kun kortere og længere tidsbegrænsede løsninger.

Alligevel bryder jeg mig ikke om, at vi ender som udstillings-
genstande oppe på den hylde, hvor kvadkæmpere, natio-
nalhelte og andre amatør-guder holder til.

I 53 var jeg nødt til at flytte for første gang.

Taget på min lille kvist var af hud.

En klokke af kød slog trygt ved mit hoved.

Den hemmelige trappe gik ned i mors trusser.

Men da jeg mere eller mindre helskindet fik presset mig ud af
moderhuset,

åh herregud,

da kom jeg til det rundeste og lykkeligste bord i verden.

Om republikken Færøerne bliver et lige så dejligt bord,

går det an at drømme om.

Jóanes Nielsen (f. 1953)

Når man i slutningen af 70'erne mødte færinger fra noget, der (på dansk) hed Øernes Fremme M-L var de fulde af lovord om en ung kammerat, en fisker, som skrev digte. Digte på færøsk selvfølgelig. Det var dengang et revolutionært kommunistisk parti var på vej på Færøerne.

Det er det såmænd endnu – men Jóanes Nielsen skriver også i dag pragtfulde revolutionære digte, så gode som nogens noget sted.

Jeg er en færøsk nationalist;

jeg forsøger at drive dette bilands-tvesind ud af min sjæl,
denne sot, som i gode tider kan gøre et helt folk politisk
ansvarsløst,

og i dårlige tider til jamrende stakler.

De døde har deres klov i vor nakke.

Vi går i den fure, de gravede med neglen,

følger deres love,

synger deres sange,

elsker og hader det samme, som de elskede og hadede.

Vi styres af et kompas, fuldt af forfædrenes afsky og kærlig-
hed.

Vi højlover Magnus Heinason,

men først og fremmest, fordi danskerne fik ham halshugget i
1589.

At der ikke glimter guld fra før 1813 på Færøerne

er fordi forfædrene skræbede deres kistebunde

og sammen med andre undersætter betalte dansk krigsgæld.

Jeg har de fleste neuroser, der findes i de politiske lægebøger.

Men dette betyder ikke, at jeg nærer noget ønske om at

sprænge broen over Storebælt i luften

eller have Majestættens skalp hængende på et søm i mit udhus.

Jeg er en færøsk nationalist,

og det er hadske øjeblikke, når man ønsker ulykke over det fol-
kefærd, som ydmygede og plyndrede os i 1992.

Men det eneste, der virkelig giver afkast

og det jeg inderst inde har tillid til,

er det daglige smukke slid for tilværelsen.

Derfra udspringer drømmen om republikken Færøerne,

og derfra udspringer mine ord.

I MIT LAND

I mit land

sidder troende mænd me

træge, nedrige,

en skam

dommedag ikke findes.

I mit land

promenerer moralen me

politiets hjerne bortopereret,

hullet fyldt med politisk lytteudstyr.

Mit land som de fleste

en hjertefejl,

arbejderne svedende ved pumperne

krise i indvoldene

drømmene strandede,

her findes alt

undtagen oprøret.

JEG VIL HAVE ORDENTLIGE DRØMME

Jeg er blevet mere og mere allergisk over for det pæne.

Duftende poesi byder mig imod.

Jeg vil hellere have ord, der stinker.

Ordene skal springe som gnister i defekte kontakter.

Jeg kan bedst lide blomster, der vokser i våd jord ved septik-
tanke.

Jeg ved ikke, hvilket stof drømme væves af,

men jeg vil have ordentlige drømme.

De drømme, der ligger i hånden som et kvindebryst

eller en håndgranat.

På dansk er af Jóanes Nielsen udkommet digtsamlingerne *Saltet i dampende middagsgryder* (1988), *Kirkerne på havets bund* (1994), *Sting* (1999) og romanen *Gummistøvlerne er de eneste tempelsøjler vi ejer på Færøerne* (1992). Digtene er oversat af Ebba Hentze.

Israel: En stat bygget på løgne

Af *Punyapriya Dasgupta*

Den kløvede tunge er en konstant i zionismens historie - helt tilbage til den politiske zionismes start og dens "åndelige far", Theodor Herzl

Ifølge Human Rights Watch og Amnesty International var resultatet af det israelske militærs egen undersøgelse af Qana II meget langt fra sandheden. HRW sagde at massakren den 30. juli på mindst 28 libanesere — fortrinsvis kvinder og børn — var "det seneste resultat" af Israels upræcise bombing-er. Amnesty tilføjede at Israel havde en tradition for enten ikke at undersøge civile dødsfald eller at gennemføre undersøgelser der ikke var neutrale.

Det var samme undskyldning der blev brugt denne gang som den Israel kom med for det forfærdelige drab på 106 libanesiske flygtninge og fire FN-soldater begået ved artilleribeskydning af en UNIFIL-lejr i den samme lands-

by, Qana, i Libanon for ti år siden. Ved begge lejligheder vidste Israel ikke at der befandt sig civile inden for bombe-målets område.

Det var hvad Israels ledere hævdede. Og de påstod at de hver gang kun sigtede på Hizbollah. Hvor var Hizbollah? Mellem så mange døde var der ikke et eneste Hizbollah-lig eller noget spor af dets udstyr, hverken i 1996 eller 2006.

Israel har tradition for ikke blot at forsøge på at dække over sine massakrer på uskyldige civile, men for direkte at lyve for at camouflere hvert eneste af dets mørke planer. Traditionen går direkte tilbage til den politiske zionismes start og dens "åndelige far", Theodor Herzl (1860-1904), en ungarsk født journalist, som var fascineret af det franske ordsprog: *Qui veut la fin, veut les moyens* (den som vil målet, vil også midlerne).

I en redegørelse for hvad der havde fået ham til at begynde at tænke på en jødisk stat i Palæstina, fremsatte han et synspunkt, som han dog havde fikset lidt på

ud fra sin egen bagklogskab. Han skrev i et essay til forsvar for sin zionisme at under retssagen mod og den offentlige ydmygelse af Dreyfus i Frankrig havde han hørt folkemængder råbe "Død over jøderne". Herzl havde faktisk rapporteret om den berygtede retssag mod Alfred Dreyfus, en jødisk kaptajn i den franske hær, til en avis i Wien nogle få år tidligere. *Dengang sagde hans rapport at folkemængderne havde brølet: "Død over forrædderen"*. Herzl røbede sit eget spil da han ved en senere lejlighed indrømmede at jøderne i Frankrig så sig selv nærmest som en del af det toneangivende samfundslag.

Da han blev konfronteret med anklager fra franske jøder for at hans zionisme var en hindring for deres fuldstændige integration i den franske nation, blev han sarkastisk og skrev: "Hvis nogen eller alle franske jøder protesterer mod denne plan [om en jødisk stat] fordi de allerede er "integreret", er mit svar enkelt: Er de israelitiske franskmænd? Glimrende. Dette er en privatsag kun for jøder."

Et brev fra Chomsky og andre om de nylige hændelser i Mellemøsten

Det seneste kapitel af konflikten mellem Israel og Palæstina begyndte, da israelske styrker bortførte to civile, en læge og hans broder fra Gaza. En hændelse, der næppe blev rapporteret nogetsteds undtagen i den tyrkiske presse. Den følgende dag tog palæstinenserne en israelsk soldat til fange og foreslog en forhandlet udveksling imod fanger taget af israelere – der er ca. 10.000 i israelske fængsler.

At denne "kidnapning" blev anset for en skændsel, mens den illegale militære besættelse af Vestbredden og den systematiske beslaglæggelse af dets naturressourcer (i særdeleshed i form af vand) af de israelske forsvars(!)styrker regnes for et beklageligt, men realistisk aspekt af tilværelsen, er typisk for den dobbeltmoral, som gentagne gange er bragt i anvendelse af Vesten, når man har været konfronteret med, hvad palæstinenserne

har været udsat for på den jord, som er tildelt dem i kraft af internationale overenskomster gennem de sidste 70 år.

I dag følger skændsel på skændsel; provisoriske missiler krydser sofistikerede af slagsen. Sidstnævnte finder sædvanligvis deres mål, hvor besiddelsesløse og sammentrængte fattige bor, mens de venter på, hvad der engang kaldtes retfærdighed.

Begge kategorier af missiler flår legemer grusomt op – hvem andre end militære stabschefer kan glemme dette et øjeblik?

Hver eneste provokation og modprovokation bestrides og bortforklares. Men de efterfølgende argumenter, anklager og højtidelige løfter tjener alle som afsporing for at aflede verdens opmærksomhed fra en langsigtet militær, økonomisk og geografisk praksis,

hvis politiske formål er intet mindre end likvidering af den palæstinensiske nation.

Dette skal siges højt og tydeligt: Den praksis, der kun er halvt erklæret og ofte tilsløret, skrider hastigt frem i disse dage. Efter vor opfattelse må den uop-hørligt og til stadighed ses som det, den er – og modvirkes.

Underskrevet af

Tariq Ali – Russell Banks – Noam Chomsky – Richard Falk – Eduardo Galeano – Charles Glass – Naomi Klein – W.J.T. Mitchell – Harold Pinter – Arundhati Roy – Jose Saramago – Giuliana Sgrena – Gore Vidal – Howard Zinn

Oversat af Hans Pendrup for Stop Terrorkrigen

Morderstat Israel

Herzl tilbragte sine sidste år med at vente ved dørene hos europæiske monarker og Tyrkiets sultan for at tigge om bare et lille signal til ham om at måtte bringe vestlig civilisation til Palæstina ved at ændre ”dette pestbefængte, forhutlede hjørne af orienten” til en jødisk stat. Han talte også om at ”trylle de ludfattige palæstinensere bort” fra Palæstina. Men da en fornem araber i Jerusalem spurgte ham om han virkelig overvejede at drive palæstinerne ud af deres hjem, skrev Herzl: *”Hvem skulle tænke på at sende dem bort? Det er deres velfærd, deres individuelle rigdom vi vil forøge ved at komme med vores egen.”*

Den kløvede tunge er en konstant i zionismens historie. Igennem lange år arbejdede zionisterne målrettet på en overtagelse af Palæstina, men blev ved at nægte at det var deres mål indtil de havde nået det. Hvem det lige præcis var der udformede det fikse slogan om *”et land [Palæstina] uden folk til et folk [jøderne] uden land”*, er der ingen der ved.

Undertiden tillægger man Herzl selv at have formuleret det og andre gange hans engelske medarbejder, Israel Zangwill. Max Nordeau, endnu en ungarsk født forbundsfælle af Herzl, fik et anstrøg af samvittighedskvaler da han hørte at Palæstina ikke var et land uden folk. Han sagde: *”Det vidste jeg ikke – men så er vi jo ved at begå en uretfærdighed!”*

Men han kom sig hurtigt og hævdede at ordet ”hjemland”, som man brugte i Balfour erklæringen og De forenede Nationers mandat for at camouflere den stat for jøder i Palæstina man overvejede, var hans ide.

Den berygtede Balfour erklæring (1917) var den første fjer i hatten på Chaim Weizmann, en arrogant jødisk biokemiker, som plejede at spise middag med britiske statsministre og ydede sin hjælp til britiske krigsudfoldelser 1914-18. Faktisk var det ham der skrev det første udkast til det dokument hvori et land lovede at forære et andet til et folk spredt ud over jorden.

Albert Einstein, der var imod tanken om en jødisk stat og senere afslog at blive Israels første præsident, spurgte Weizmann: *”Hvad med araberne hvis man gav Palæstina til jøderne?”* hvortil

Weizmann svarede: *”Hvilke arabere? De har næppe den store betydning.”*

Til Emir Feisal, søn af sheik Hussein af Mekka, som Lawrence of Arabia havde vartet op for at opnå hjælp mod Tyrkiet under Den første Verdenskrig, sagde Weizmann: *”Jøderne har ingen planer om at indsætte en jødisk regering.”*

Så sent som i 1930 anså den listige Weizmann det for politisk klogt at holde sine planer under dække.

Han sagde: *”Hvis en jødisk stat var en mulighed, ville jeg gå stærkt ind for den. Jeg går ikke ind for den, fordi jeg anser den for urealistisk.”* Da han var tæt på sit mål, i vidt omfang takket være jødisk terrorisme, gjorde Weizmann et stor nummer ud af sine bekymringer i FN, og med egne ord bøjedede han hovedet i skam over at jøderne havde krænket budet *Du må ikke slå ihjel*.

Det forhindrede naturligvis ikke Weizmann i at føle sig *”stolt af vore drenge”*, da de sprængte Hotel Kong David i luften, det administrative hovedkvarter for Storbritanniens palæstinensiske mandat i Jerusalem, idet de dræbte 92 og sårede 58 englændere, arabere og jøder. Da den jødiske stat blev virkeliggjort, blev Weizmann dens første præsident.

Israel er den eneste stat der er blevet optaget som medlem af FN på betingelse af at den ville adlyde verdensforeningen og mere specifikt overholde to af generalforsamlingens resolutioner, den ene fra november 1947 om deling af Palæstina, og den anden fra december 1948 med sikring af de palæstinensiske flygtninges ret til at vende tilbage til deres hjem eller acceptere en kompensation.

Et dokument i FNs arkiver, dateret 29.

Den palæstinensiske vice-premierminister Nasseruddin al Shae'er (th) blev den 19. august kidnappet fra sit hjem i Ramallah af israelske tropper.

For 2 måneder siden beyndte Israel en kidnappingskampagne mod palæstinensiske ministre og parlamentsmedlemmer. Indtil videre er 9 ministre og over 30 medlemmer af det 132 medlemmer store parlament kidnappet. 25% af de palæstinensiske parlamentsmedlemmer er således fængslet af Israel.

november 1948, lyder:

”På vegne af staten Israel erklærer jeg, udenrigsminister Moshe Shertok, med dertil krævet mandat fra Israels nationalråd, at staten Israel hermed uden betingelser accepterer sin forpligtelse over for FNs charter og påtager sig at respektere det fra den dag hvor den bliver medlem af De forenede Nationer.”

Fire dage efter at Israel var blevet optaget som et af medlemmerne af FN, erklærede David Ben Gurion, Israels første statsminister, i Knesset at FNs resolution om delingen af Palæstina ikke længer havde nogen moralsk gyldighed fordi araberne havde krænket den, og at for Israel var resolutionen *”mindre end ingenting”* hvad angik Jerusalem.

Zionisterne havde brug for en FN-resolution som fødselsattest for deres stat og en anden for at opnå medlemskab af FN eller det minimale tegn på international respektabilitet.

Så snart de mente at de havde overvundet enhver tvivl om deres stats legitimitet eller levedygtighed, behøvede de ikke FN længere, selv om foreningen aktuelt er den vigtigste kilde til international lov.

Israel er blevet fordømt og kritiseret af FN hundreder af gange for dets lovløshed og for at bryde sine løfter, men ingen leder i Tel Aviv eller Jerusalem har nogensinde røbet bekymring over det. Nogle israelere er endda begyndt at kalde statens lovlige skaber for dens fjende.

Punyapriya Dasgupta er journalist og forfatter af Cheated by by the World: The Palestinian Experience.

Oversat fra engelsk for Boykot Israel ved Minna Skaft Jensen

Solidaritet med alle krigsmodstandere – også de muslimske – imod krigsforbryderregeringen!

Af Carsten Kofoed

Hizb ut-Tahrirs talsmand, Fadi Abdullatif, er blevet idømt tre måneders fængsel for trusler mod den danske statsminister, Anders Fogh Rasmussen, og for at opfordre til drab på jøder. Det fastslog Københavns Byret i dag, skriver DR Nyheder Online den 17. august.

Abdullatif har anket dommen til Landsretten. Han udtalte sig umiddelbart efter dommen til pressen i et videointerview, som er et MUST at høre, hvis man dog ikke allerede har accepteret den imperialistisk-zionistiske presses dæmonisering af Abdullatif og Hizb ut-Tahrir og dermed ikke forholder sig til det, der rent faktisk siges fra deres side.

For det er en på alle måder fuldstændigt absurd sag. Fakta er, at der på en løbeseddel fra Hizb ut-Tahrir i november 2004 stod: ”Så drag af sted for at hjælpe jeres brødre i Fallujah i Irak, og udslet jeres regenter, hvis de står i vejen for jer.”

Abdullatif har på et pressemøde helt tilbage fra den 6. august 2005 redegjort for, at det drejer sig om muslimske regenter, ikke krigsforbryderen Fogh, der sammen med Bush og Blair myrder løs på muslimer i Irak og Afghanistan. Og Abdullatif er den kriminelle? Den danske retsstat er en illusion; selv borgerlige som krigspartiet Venstres retsordfører Birthe Rønn-Hornbech snakker om en politistat i Danmark.

Abdullatif vil ikke få en retfærdig rettergang. Det er en politisk sag, som den danske terror- og krigsforbryderstat står bag. Den sigter ikke bare på at kriminalisere Hizb ut-Tahrir, men også enhver seriøs opposition mod den kriminelle danske regering, der er en fascistisk regering i sin vorden. Hele kampagnen om ”drab på jøder” – husk, ingen sag mod Dansk Folkepartis Louise Freverts ”muslimer som kræftceller” – skal stemple Abdullatif og Hizb ut-Tahrir som jødehadere. Det er de imidlertid ikke. De er imod jødestaten, apar-

theidstaten Israel, fordi den er oprettet ved fordrivelse af palæstinenserne. Det er noget helt andet.

Sagen mod Abdullatif er i virkeligheden en sag imod alle demokrater, krigsmodstandere og fredsbevægelsen, som må støtte også muslimske krigsmodstanderes ret til ytringsfrihed og øvrige demokratiske rettigheder. Tavshed er det samme som accept og udtryk for den rene racisme. Man er så Foghs lakajer og på terrorstatens side. Gad vide, om man denne gang hører noget fra de erklærede demokrater og krigsmodstandere i SF og Enhedslisten? Nå nej, den angrebne er konsekvent modstander af krigen mod Irak og Afghanistan, støtter den legitime modstandskamp i begge lande og er desuden troende muslim, så chancerne er bestemt ikke store.

Jeg støtter af hele mit hjerte Abdullatif i ”retssagen” mod den danske terrorstat, for jeg husker ordene fra den tyske præst Martin Niemöller, der i 1937 fængsledes af Hitlers Gestapo og sad i koncentrationslejr indtil nazismens nederlag i 1945. Niemöller skrev efter Hitler-regimets kollaps:

”Da nazisterne hentede kommunisterne, sagde jeg intet, for jeg var jo ikke kommunist. Da de spærrede socialdemokraterne inde, sagde jeg intet, for jeg var ikke socialdemokrat. Da de kom for at tage fagforeningsfolkene, sagde jeg intet, for jeg var ikke fagforeningsmedlem. Da de hentede jøderne, protesterede jeg ikke, for jeg var ikke jøde. Da de kom for at tage mig, var der ingen tilbage til at protestere.”

Jeg er ikke muslim, så netop derfor er det nødvendigt højere end nogensinde at råbe:

*Frihed for Fadi Abdullatif!
Forsvar ytringsfriheden!
Ned med den fascistiske terrorlov!*

Kære Fadi Abdullatif,
talsmand for Hizb ut-Tahrir i Danmark.

Jeg vil hermed gerne udtrykke min fulde støtte til dig og Hizb ut-Tahrir i den politiske ”retssag”, som den danske stat med justitsminister Lene Espersen i spidsen har indledt mod dig og partiet, og erklære min skarpeste fordømmelse af den politiske dom på tre måneders fængsel til dig for ”trusler mod statsministeren” og ”opfordring til drab på jøder”, disse ”forbrydelser”, som du allerede for længe siden har tilbagevist som bevidste fordrejninger og direkte løgn. ”Dommen” mod dig er dog på ingen måde overraskende.

Den danske stat regeres nemlig i dag af en kriminel regering, en samling internationale krigsforbrydere i henhold til international lov, som, hvis der fandtes retfærdighed i den nuværende verden, allerede burde være dømt for deres meddelagtighed i ”koalitionens” omfattende krigsforbrydelser i Irak og Afghanistan, herunder masse mord og tortur, ved en international krigsforbryderdomstol. På basis af løgn på løgn startede de sammen med Bush, Blair og de andre olierøvere og børnemordere den FN-stridige krig mod Irak, som har kostet langt over 100.000 irakere livet. Så længe disse masse mordere går frit omkring, eksisterer der ingen retsstat i Danmark eller nogen international retfærdighed.

Nu sidder krigsregeringens højtbetalte lakajer og håndlangere ved ”domstolene” som såkaldte dommere og dækker over denne mafias forbrydelser, mens de forsøger at kriminalisere dem, der som dig og dit parti dokumenterer og afslører deres enorme forbrydelser og løgne og støtter den retfærdige modstandskamp, som irakerne og afghanerne fører mod den amerikansk ledede besættelsesmagt. I ”retssagen” mod dig er anklager, dommer og bøddel én og samme person: den danske krigsforbryderregering. Retfærdigheden i Danmark er længere væk end månen.

Danmark anno 2006 er en skændsel, en kriminel og racistisk terrorstat og en filial af Det Hvide Hus, hvor danskere, udsendt som lejesoldater, dør og lem-

Støtteerklæring til Fadi Abdullatif

Fadi Abdullatif

læstes i USA's beskide imperialistiske krige i Irak og Afghanistan, krige, som en følgagtig dansk presse stadig – selv efter krigsregeringen for længst er afsløret som fuld af løgn om masseødelæggelsesvåben osv. – forsøger at sælge som ”demokrati” og ”genopbygning”. Det er svært at erkende disse ting om sit eget land, men sådan er virkeligheden desværre. Og sandheden må siges højt og tydeligt. Det kræver situationen.

Med islamofobien forsøger den danske regering og dens støtter i massemedierne at dæmonisere muslimerne og deres repræsentanter for netop uden modstand fra resten af den danske befolkning at kunne forfølge, true og fængsle dem, der ikke affinder sig med deres krige og besættelser og deres daglige racisme, diskrimination og forhånelse. Med ”kampen mod terror” undergraver disse fascister i demokratisk forklædning – for de er fascister; de er blot ikke trådt åbent frem som sådan – det såkaldte demokrati, mens de holder skåltaler for netop det. Ytringsfriheden gælder for racistiske kræfter som Dansk Folkeparti og Jyllands-Posten, avisen, som i 1930'erne hyldede Hitler, men ikke for dig og andre krigsmodstandere, der konstant er under angreb fra disse mørke, menneskefjendske kræfter, som ikke bare sidder på den politiske magt, men også på den økonomiske.

Lad mig gentage, at jeg helhjertet og uden forbehold står på din og Hizb ut-Tahrirs side i ”retssagen” mod den danske krigsforbryderregering, dens politistat og fascistiske såkaldte terrorlov, der sigter på at undertrykke og kriminalisere ikke bare Hizb ut-Tahrir, men al politisk opposition mod den danske

stats forbryderiske handlinger, dens ulovlige krige og besættelser rundt omkring i verden, først og fremmest i Irak, Afghanistan og nu også Libanon og Palæstina, hvor Israel af Fogh-regeringen fik frie hænder til massakre efter massakre på den palæstinensiske og libanesiske befolkning under påskud af ”selvforsvar”. I Qana så vi alle, hvad dette ”selvforsvar” består i: Massemord på uskyldige civile, især børn. Du dømmes for at ”true jøder” og ”true statsministernen”, mens han og hans regering hver evig eneste dag er med til at slå muslimer ihjel i Irak og Afghanistan.

Din kamp repræsenterer kampen for en af de mest grundlæggende demokratiske rettigheder, ytringsfriheden. Som du ved, så er jeg ikke muslim, og vores politiske endemål er forskelligt, men som den argentinske revolutionære Che Guevara skrev til sine fem børn, inden han drog ud for at bekæmpe menneskehedens største fjende, den amerikanske imperialisme, og dens støtter i Bolivia, hvor han myrdedes af CIA i oktober 1967:

”Husk frem for alt altid at bevare en dyb følelse imod uretfærdighed, uanset mod hvem og i hvilken del af verden den udøves.”

En anden berømt person har sagt noget lignende, som jeg også gerne vil citere her, fordi de ord er så aktuelle. Den tyske præst Martin Niemöller, der i 1937 fængsledes af Hitlers Gestapo og sad i koncentrationslejr indtil nazismens nederlag i 1945, skrev efter det nazistiske Hitler-regimes sammenbrud:

”Da nazisterne hentede kommunisterne, sagde jeg intet, for jeg var jo ikke kommunist. Da de spærrede socialdemokraterne inde, sagde jeg intet, for jeg var ikke socialdemokrat. Da de kom for at tage fagforeningsfolkene, sagde jeg intet, for jeg var ikke fagforeningsmedlem. Da de hentede jøderne, protesterede jeg ikke, for jeg var ikke jøde. Da de kom for at tage mig, var der ingen tilbage til at protestere.”

Jeg opfordrer alle danskere til at forsvare og kæmpe for ytringsfriheden og de andre demokratiske rettigheder i Danmark ved at afvise og fordømme den politiske skueproces mod dig. Retfærdigheden vil sejre.

Carsten Kofoed, Frit Irak Blog
København den 18. august 2006

Fadi Abdullatif takker for støtte

Af Fadi Abdullatif, talsmand for Hizb ut-Tahrir i Danmark, 20. august 2006

Til Carsten Kofoed, Frit Irak Blog

Jeg har med glæde modtaget din artikel og dit brev vedrørende dommen, og i den anledning vil jeg gerne takke dig for dit brev og din støtte.

Modstanden mod uretfærdigheden skal udtrykkes højlydt, og sandheden må ikke ties. Som du skriver i dit brev: ”Sandheden må siges højt og tydeligt.”

Din og andres kritiske stemmer er meget vigtige og vejer tungt. Ikke

mindst fordi det er afgørende for, at folk, især muslimerne i Danmark og i udlandet, kan indse, at den danske befolkning ikke accepterer uretfærdigheden repræsenteret i den danske regerings kolonialistiske og diskriminerende politik.

Retfærdigheden vil absolut sejre, med eller uden os. Det kræver standhaftighed, mod og principfasthed.

Med venlig hilsen

Fadi Abdullatif
Medierepræsentant,
Hizb ut-Tahrir-Danmark

Som dagen bryder frem ...

Lidt triste meditationer på Geneve-konventionens fødselsdag

Af Ulla Røder

JEG SIDDER OG MEDITERER, som dagen bryder frem. Det er fødselsdag, Genève-konventionens fødselsdag, men der er ikke noget at råbe hurra for. Min meditation blev til tristhed i stedet. Til en følelse af nå ja, hvad pokker. Rundt regnet halvdelen af Danmarks befolkning er jo ligeglade, og en stor del af resten tror, at de alligevel ikke kan gøre noget ved det.

Vores verden er ved at bryde sammen, og det overlader en hel egoistgeneration af morakkere til deres bedstemødre at tage sig af, mens de selv iler til arbejdet, passerer forbi en arbejder med fejmaskinen på metrostationen, der får mig til at tænke på apartheid. På deres travle arbejde sidder de og debatterer i morgenradioens snak mellem popmusikken, om en ingeniøruddannet skal jobbe som avisuddeler til underbetaling i stedet for at gå rundt om arbejdsløs. De diskuterer ikke, om de selv vil bruge tiden, hvis de blev arbejdsløse, til at vedligeholde deres akademikeruddannelse eller spille deres energi med at uddele gratisavisser med alskens annoncer, målrettet til selv samme forkælede forbrugsfreaks.

De sender ikke deres bedsteforældre en eneste tanke, såsom at så mange fik en høj uddannelse, fordi deres forgængere gjorde dette muligt. De stopper heller ikke et sekund i navlebeskuelsen og tænker over, at deres bedsteforældre fik skaffet disse goder på arbejdsmarkedet i deres ansigts sved under langt dårligere arbejdsvilkår gennem hårde politiske kampe i deres sparsomme fritid, som de ikke spildte med tom og ligegyldig shopping og cafebesøg. Det skete gennem aktiv deltagelse i fagforeninger og andre foreninger, der arbejdede for at

bygge et samfund, hvor deres børn og unge kunne trives, og hvor arbejde kunne udføres uden at blive udbyttet på slavelignende vilkår, som vi ser det i dag med nedgøringen og den systematiske udnyttelse af hærene af arbejdsløse til at holde systemet i selvsving. For slet ikke at tale om frigivelsen af slaveriet, da muren mod øst blev gennembrudt.

Nu sidder en forkælet generation egoister, der ikke har andet i hovedet end at proppe mad ind og lukke brok og kværlanterier ud her og der og alle vegne over deres luksusproblemer, mens en del af verden er skudt i ruiner og folk blevet drevet på flugt. De har bygget op en tornerosehæk så høj, og de sover i 100 år og vågner aldrig op.

VI ER NOGLE FÅ MEDITERENDE tosser stadigvæk fra den tid, hvor vi lærte at tænke selv og ikke blev indoktrineret af reklamer og gratisavisser. Vi er stadig nogle få, som ikke har ladet os lulle i søvn eller har ladet os korrumpere fuldstændigt, for vi bliver hele tiden bliver forstyrret af lyden af gråd og bomber, af synet af syge mennesker på flugt fra den ene krigsskueplads efter den anden. Vi er nogle få, der ikke længere kan holde ud at se angste øjne med sorte rande under på flygtningene på de danske centre. Flygtninge fra krigszoner, forfulgte, traumatiserede mennesker, der sidder og venter i årevis på, at deres dør en nat bliver revet op af brutale danske politifolk, der åbenbart har læst på lektien hjemmefra, hvordan man uddriver alle de der udlændinge, som åbenbart er terrorister alle sammen (mere eller mindre) og derfor ikke fortjener bedre end at blive sendt hjem og fortsætte, hvor de slap – retur til forfølgelser, fængsel og i mange tilfælde også hjem til tortur.

Jeg skuer over e-mail efter e-mail, der ruller ned over skærmen, deprime-rende læsning.

FN MINDER OS OM INTERNATIONAL humanitær lov, der påbyder at beskytte civile i krigszoner, mens Palæstina er ved at blive udslettet ikke blot som stat,

men for mennesker. 1.345 mennesker fra 289 familier på flugt. Deres landbrugsjord er ødelagt af bomber. I Gaza er 175 blevet dræbt, 40 børn og otte kvinder og 620 sårede. Mangel på alt livsvigtigt.

Israel havde for 11 dage siden bedt om flere raketter med 'wide blast' fra Bush-administrationen, som kan spredes som granater over store områder. Dem vil de 180.000 libanesere, der er på vej retur ad blokerede og ødelagte veje til deres sønderbombede huse og marker, kunne mærke det næste år eller mere, inden robotter, produceret af de samme våbenfabrikanter, som smed bomberne, får ryddet al den usprængte ammunition, der ligger og flyder. Hvor mange børn der endnu skal miste benene på disse ueksploderede granater, er ikke til at holde ud at tænke på, og hvor mange familier der må leve i flygtningelejre i lang tid, fordi deres jord er rene minefelter eller forurenede af gift og radioaktivitet, står hen i det uvisse. Selvom de israelske tropper ikke har målrettet deres angreb mod huse, ligger disse ikke desto mindre i ruiner, og deres marker med tobak, kaktus eller oliven er ødelagte. Hvad skal disse mennesker gøre? De skal nok ikke dele aviser ud, for der er ingen kunder i butikkerne, de røg med i farten.

Jeg sidder og tænker på, at Bush allerede i Skt. Petersborg den 16. juli helt klart kunne sige, at han nu vidste, at der var et forhold mellem Syrien og Iran, fordi de trænedes Hezbollah. Det er roden til hele ustabiliteten i Mellemøsten. Han glemte at nævne, at våbenproducenterne har haft travlt i godt et årti med at opfinde nyt udstyr, der skal sikre, at vores tornerosesøvn ikke forstyrres af missiler fra terrorister eller Iran, inden de når USA. Inden da hed det sig, at de samme nye våben skulle produceres for at holde Irak fri for diktatorer. Det er en bagatel i dag, som vi helt må glemme alt om – lige bortset fra den soldat, der er anklaget for militærnægtelse i Irakkrigen, og risikerer syv års fængsel for at nægte at deltage i forbrydelser mod menneskeheden, for

at håndhæve Nürnberg-princippet.

AT DET HELE STARTEDE MED Balkan, at NATO skulle have ret til at føre interventionskrige, at Afghanistan og Irak skulle sønderbombes, for at Bush kunne finde en undskyldning for at kunne sætte sine opfangermissiler op i det såkaldte 'missilskjold', således at alt det andet overvågningsudstyr til krigsførelse i det ydre rum kunne blive sammenkoblet effektivt, og så alle de mange nye tropper i Europa kan finde en eksistensberettigelse, er måske en svær linje at trække gennem propagandaen. Disse opfangermissiler blev ikke mødt med kyshånd fra hverken Polen eller den tjekkoslovakiske republik, så nu går Bush tilbage og fedter for Blair igen.

Det er kendt, at den engelske befolkning heller ikke ønsker disse missiler på deres jord og vil protestere herimod. Statsminister Tony Blair og Bush fik vendt debatten bort fra Blair en lille tid ved at vende sig mod fastlandet i Europa. Han har også været godt klemmt på hjemmefronten, hvor en stor del af befolkningen vil ånde lettet op den dag, han går af. Det sammen gælder da for resten også vores fremmedfjendske og racistiske regeringsflertal.

I den ene ende af den røde tråd, der går gennem alle disse angrebskrige, finder vi politikerne, i den anden ende finder vi våbenindustrien. Imens mennesker er blevet fordrevet og angrebskrig efter angrebskrig har raset, har våbengiganterne BAE Systems, Lockheed Martin og den israelske stats våbenfirma Rafael senest fået bygget det ubemandede skib The Protector, der skal overvåge enhver fjendtlig bevægelse, mens de store maritime styrker og bemandede fly holdes parat i sikker afstand fra evt. fjendtlige missiler.

Disse 'protectors' eller 'beskyttere' blev lanceret af USA's specielle operationskommando under en handelsmesse i juni, og nogenlunde samtidig fik de ubemandede fly fra Northrop Grumman, kaldet Global Hawk, afprøvet evnerne i overvågning fra luften.

DER ER INGEN TVIVL OM, at krig er en god forretning. Krig avler flere terrorister, som vi så må opbygge en masse systemer for at bekæmpe. Jo, der er god grund til, at Libanon skulle pacificeres, og at Palæstina skulle total-

lammes, inden man sætter et knusende angreb ind mod Iran. USA's angreb på Libanon har været endnu en anledning til test af nye våben, såsom de nye directed energy-våben.

En nyhed, der kunne være glædelig, er, at USA i hvert fald foreløbig har opgivet at teste deres kæmpe 'blast'-bombe i Nevada. Dette er dog ikke nogen garanti for, at denne type bombe, med en gigantisk sprængningseffekt mod underjordiske anlæg af bunkere, ikke kan blive droppet ned over Irans 70 millioner store befolkning.

Den type bombe er ren terrorisering og klart ulovlig at anvende, da de ikke kan skelne mellem militære anlæg og mennesker. Man har flere gange udsat test af denne bombe i Nevada, da man blandt andet frygter, den vil udløse et jordskælv, der vil forplante sig 80 miles til Las Vegas. Nu har man testet de nye fosforvåben, de nye dybdeborende bomber med forarmet uran samt 'blast'-effekt-bomberne i praksis i Afghanistan, Irak og nu også i Libanon. Der er ingen tvivl om, at Iran er det næste land på listen, og da landet er stort, skal der også noget af en sprængstyrke til at lægge alt øde i miles omkreds. Uanset hvad, og om Israel sammen med USA vil bruge alle midler for at bekæmpe 'terrorister',

eller rettere 'kidnappere efter kidnappere', så er brug af sådanne våben ikke proportionelt i forhold til den akutte situation i Libanon eller Iran.

At NATO nu er på vej med tropper til at 'assistere' FN tropperne, er en sidste krampetrækning fra USA, som godt ved, helvede bryder løs, hvis de får anledning til at sende flere flygtninge af sted. NATO's atomdrevne og nyudrustede ubåde er klar til at tage de nye mini-atombomber med inden længe. Konsekvenserne heraf vil jeg slet ikke meditere over.

Jeg vil gøre alt hvad jeg kan for at forhindre en sådan atomvåbenforbrydelse.

Ja, faktisk har jeg underskrevet et løfte herom i 1999 til Trident Ploughshares.

JEG HÅBER, DER BLIVER EN masse fredsfestivaller. Det er måske meget for tidligt at feste for fred. Men at vække folk af tornerosesøvnen med lidt protestsange og få dem til at reflektere over verdenssituationen samtidig er det eneste uskadelige, jeg kunne finde at meditere over her på Genèvekonventionens fødselsdag.

Så slipper jeg for at tænke på de trætte, grædende og bedende øjne fra krigens ofre så længe, i det mindste.

Irske fredsaktivister frikendt

En jury i Dublin har frikendt fem kristne fredsaktivister for at have begået ulovligheder, selv om de i 2003 smadrede et krigsfly ved lufthavnen Shannon i Vestirland. De fem radikale kristne aktivister blev frikendt med henvisning til et såkaldt »lawful excuse«-princip. Det princip kan på dansk sammenlignes med begrebet »nødret«.

Aktiverne angreb natten til den 3. februar 2003 med hamre og landbrugsredskaber et amerikansk militærfly, der skulle deltage i invasionen i Irak. Det satte flyet ud af stand til at gennemføre sin mission.

Forsvaret blev i første omgang forhindret i at forsvare aktivisterne ud fra »law excuse«-princippet sidste efterår, selv om det udtrykkeligt er nævnt i den lov, som de fem aktivister var tiltalt efter.

Den daværende dommer påstod, at

nogle objektive kriterier for bruge af undtagelsesbestemmelserne ikke var til stede. Men da forsvaret afslørede, at dommeren havde været præsident Bush' middagsgæst ved hans indvielse som præsident i 2001, måtte dommeren trække sig fra sagen på grund af inhabilitet.

Den nye dommer tillod derimod forsvaret at henvise til princippet – og efter at juryen endnu en gang fik forklaret sammenhængen mellem loven og undtagelsesbestemmelsen, blev det til en pure frikendelse.

Ulla Røder ødelagde ved en tilsvarende aktion i Skotland den 11. marts 2003 et britisk Tornado-fly, på Royal Airforce Basen Leuchars stod parat til at blive sendt til Irak. På det tidspunkt stod det klart, at krigen ville komme. Denne sag er endnu ikke afsluttet.

Monsun/KP

Thomas Koppel, Michala Petri og 'Los Angeles Street Concerto' indstillet til klassisk grammy

Mens Thomas Koppels soloplatte 'Improvisationer – for klaver', der udkom 1. maj, strøg direkte til tops på den danske cd-hitliste og nu har ligget der i månedsvis, baner den anden cd, som udkom kort efter hans død, den klassiske 'Los Angeles Street Concerto. Michala Petri plays Thomas Koppel', sig også vej til anerkendelse – både herhjemme og internationalt.

Den internationale presse har givet topkarakter til Michala Petris indspilning af de tre værker, Thomas Koppel skrev til hende. Og nu er indspilningen blevet nomineret til den klassiske 'grammy', den største hæder for en klassisk udgivelse i Danmark, P2 Prisen DMA Klassisk.

Den 23. september afsløres vinderen ved en koncert i Radiohusets Koncertsal. Der er i alt fire kategorier – og tre værker indstilles i hver kategori. 'Los Angeles Street Concerto' er indstillet i

kategorien Årets Bedste Orkester Udgivelse. Thomas Koppels far, Herman D. Koppel, er i øvrigt også indstillet med cd'en Vokal Musik i kategorien Årets Bedste Vokal Udgivelse.

Det er lytterne, som afgør, hvilke værker der tager prisen. Man kan se mere og afgive sin stemme her

www.dr.dk/p2/begivenheder/p2prisen

Også de internationale anmeldere har

været fulde af lovord om 'Los Angeles Street Concerto'.

Her er nogle eksempler:

David Lewis, allmusic.com:

"Alt det musikalske håndværk på *Los Angeles Street Concerto* er af fineste karat, og Petri er på toppen, med en indtagende lyd, der hverken er overdrevent frisk eller gennemtrængende.

Med Thomas Koppels dobbelte borgerskab i både populærmusikken og den klassiske musik og hans stræben efter en tilgængelig, kommunikativ stil, som ikke er new age, ser han ud til at have været foran kunstmusikkens udviklingskurve i den første del af det 21. århundrede. Det er en skam, at han pga. af skæbnens lunefuldhed ikke sammen med os vil deltage i dens videreudvikling, men *Los Angeles Street Concerto* er en forrygende introduktion til Thomas Koppels bidrag til den klassiske musik."

If I Can't Dance, It's not My Revolution

I et spraglet og mangesidet tæppe af egne og andres, nye og gamle tekster og melodier væver Anne Feeney på sin nys udkomne cd et billede af kærlighed til og respekt for "the Industrial workers of the World" og levende engagement i kampen for en bedre verden.

Cd'en præsenterer den store bredde i Annes kunstneriske formåen, og desuden bliver vi præsenteret for en lang

række dygtige kunstnere, der medvirker på de enkelte numre.

Anne Feeneys engagement har mange sider: Emma Goldman, som har leveret navnet på udgivelsen, hyldes i en sang af Paul Gaillunas og Helen Hill med hovedbudskabet "ejendom er tyveri". De årvågne patriotiske patriarkers omsorg for det rene bibelske ægteskab hudflettes i en sang af Roy Zimmerman. Anne stiller selv spørgsmålet "Har vi bragt alle disse nationer fred?" i sin sang Shell Game. I Let Their Heads Roll af Jack Erdie bliver satiren barsk, og de rige opfordres til selv at forsvare deres ejendom, og i Who's the Criminal? af Ted Warmbrand udstilles den umulige situation for de millioner af folk, der krydser grænserne blot for at få et arbejde. Med et af de numre, der ofte er på hendes repertoire, Days of Theocracy af Kristin Lems, får vi den biden- de kritik af Annes tilbagevendende tema: kvindefrigørelsen, der udeblev.

Glæden ved livet og musikken gen-

nemsyrer cd'en og er et særligt tema i numrene Dr. Jazz af Joe "King" Oliver og Chuck Berry-nummeret Too Much Monkey Business.

Kærligheden træder frem i sange som Annes egen "Me casé con un Heroe", en dejlig kærlighedssang på spansk om uretfærdigheden, der adskilte de elskende. I Sheik of Araby af Charles McCarron får vi en blues, der udvikler sig til en hed duet mellem Anne Feeney og DC Fitzgerald. Sangen om The Dutchman af Michael Smith beskriver nænsomt kærligheden mellem den senile mand og hans kone, og afslutningsnummeret Lullaby af Suzanne Buirgy beskriver kvindens kærlighed til det barn, hun valgte ikke at få.

Alt i alt en livsbekræftende cd, der giver lyst og energi til at give den en skalle for et andet samfund.

Cd'en kan købes i internet-butikken CDBaby.com for ca. 150 kr., med porto/antals-rabat ved køb af flere.

GBE

Herbert Culot, Musicweb International:

”Thomas Koppels (...) musikalske baggrund er mangesidet, indbefattet jazz og rock, som påvirkede hans musikalske tænkning, ud over en mere traditionel musikalsk uddannelse. Dette viser sig også i de tre foreliggende indspilninger, selvom ingen af disse kan kaldes rock- eller jazz-inspirerede. De udtrykker en bemærkelsesværdig forfriskende tilgang. De er alle tre lige fremme, rigt melodiske og farverige, i et eminent tilgængeligt sprog.

Michala Petri spiller vidunderligt hele vejen igennem og matches strålende af sin mand og de to involverede orkestre; indspilningen er meget fin og varm og naturlig. Det er en virkelig dejlig cd med tre dejlige værker, som helt sikkert fortjener at blive hørt.”

Thomas Roth i Svenska Dagbladet:

Koppel avled i februari en kort tid efter att ha flyttat till Puerto Rico. Här hyllas han med tre verk för blockflöjt i olika kombinationer. Det främsta stycket är det bedårande Moonchild's Dream, en vacker och ömsint stund där blockflöjten förvandlats till trollspö. Petri spelar in verket för andra gången och allt är bättre nu. Bo Holten dirigerar Köpenhamns filharmoniker, Kremerata Baltica spelar, allt i förnämliga tolkningar. *(Seks stjärner)*

Victor Carr Jr. i Classics Today:

Der viser sig at være mere end en dansk komponist med efternavnet Koppel. Thomas Koppel, som døde tidligere i år, må ikke forveksles med Herman D. Koppel (hvis fremragende symfoniske værk jeg før har anmeldt) – han er faktisk Hermans søn. Thomas levede op til sin faders arv og skabte musik af tilsvarende høj kvalitet og originalitet (skønt helt forskellig i stil). De tre koncerter på den foreliggende cd er friske, livlige, og ofte bevægende værker, som aldrig bliver til nervepiller, selvom de er skrevet i et frit tonesprog. Øret udfordres i stedet konstant af skiftende farver og harmonier, og i højeste grad af de virtuose soloer, som Michala Petri spiller med bravur ... Det er en herlig udgivelse, et must for Petris fans.

Ungeren: 'Vi bliver i huset'

I en første reaktion på landsrettens dom udtalte Ungeren:

Landsretten har som bekendt stadfæstet byrettens dom i dag.

Vi vil dog gerne fastslå, at vi bliver i huset.

Vi ønsker, som vi hele tiden har gjort, at indgå i forhandlinger, hvis udgangspunktet er, at Ungeren fortsætter i sin nuværende form på Jagtvej 69.

Vi må også erkende, at hvis ingen andre viser vilje til en politisk løsning, så er konfrontation uundgåelig.

Landsretten har afgjort at Ungdomshusets brugere ikke længere har nogen myndighed i huset og at det tilhører den højreorienterede kristne sekt Faderhuset.

Dette betyder at faderhuset kan smide brugerne på porten og lave huset om til kirke. Denne proces vil typisk starte med en opsigelse og ende med at politiet forsøger at rydde huset om lidt over en måneds tid.

Der er indkaldt til demonstrationer d. 23 og 24. september. De vil være fredelige for som der står på hjemmesiden: "Vi bestemmer selv hvor og hvornår vi vil slås"

Sagens udfald kan føre til et forsøg på rydning af det 24 år gamle selvstyrende Ungdomshus på Jagtvej.

- Det er underforstået, at en sådan indgriben i vores selvstyre naturligvis vil få følger. Vi kan ikke acceptere en dom, der betyder enden på Ungdomshuset, hedder det fra Ungeren.

- Vi har krævet en politisk løsning længe. Nu må politikerne indse, at hvis de stædigt fastholder, at en politisk løsning er umulig, så er konfrontation uundgåelig, udtaler Anja, der er talsperson for Ungdomshuset i denne forbindelse. Hun fortsætter:

- Vi har skabt et unikt kultursted uden nogens hjælp. Ungdomshuset er i dag kendt og elsket over hele Europa. Vi unge, der bruger huset, arrangerer koncerter, biograf, folkekøkken, bogcafé og alskens festivaler,

Vi holder jazz for de gamle og fastelavn for børn. Hvor skulle vi ellers gøre alt det? Vi vil aldrig forlade huset frivilligt, og vi vil aldrig opgive Ungeren.

Du kan støtte Ungeren med underskrift og/eller støtteerklæring her

www.ungdomshuset.dk/support.php

Demokratiets sprog

Endnu en dag med et radikalt mediesynt: Alle danske børn skal lære engelsk, ikke kun som nr. 1 fremmedsprog, men alle danskere skal nu være to-sprogede (!?).

Al offentlig kommunikation skal foregå på engelsk, så slipper man også for at oversætte amerikansk og europæisk lovgivning. Den kan bare vedtages på sit originalsprog.

Dansk Sprognævn troede, at der var tale om en sommerspøg, og den lykkelige tanke kan man jo godt følge – indtil man kommer i tanke om, at De Radikale er ikke noget lystigt parti, men består af overlærer fru Jelveds artige små piger og drenge.

Engelsk er afprøvet som undervisningssprog gennem en årrække på udvalgte lærestalter med et forudsigeligt magert resultat. Fra universitetsverdenen har gentagne gange lydt den simple kendsgerning, at man underviser og undervises bedst på sit modersmål, hvor man mestrer det største ordforråd og ikke skal lede efter ordene, samt at de studerende lærer tingene bedre, når de kun skal koncentrere sig om stoffet.

I praksis er spørgsmålet om engelsk kun en lille flig af den nye måde at undervise på.

På Danmarks Tekniske Universitet praktiserer man, at virksomheder sponsorerer projekter, samt at virksomheder definerer rammerne for opgaverne. For at sikre sig sponsorer skal de studerende altså skabe interesse for deres løsning hos multinationale koncerner. Det færdige projekt skal helst kunne sælges eller måske oven i købet udløse et patent og give penge til skolen.

Vemodigt er det at tænke på, at Danmark engang fostrede internationale sprogforskere som Frederik Dreier og Rasmus Rask, mens nutiden ønsker at knuse al lærdom fra den almindelige folkeskole til de almene universiteter til fordel for det almægtige blegfede burgervalde i krop, sindelag og sprog.

Eliten har altid haft svært ved at forstå dansk. Det lille ord Nej er så underligt, f.eks.

Måske vil det hjælpe, hvis vi er mange nok, der siger det i kor.

F.K., Århus

Så er der serveret!

Dette års satspuljeforlig (de fattiges finanslov) er en narresut!

1,1 milliarder kroner til samfundets svageste mod 670 millioner kroner sidste år er en stigning på ca. 60 %.

Det lyder for godt til at være sandt i en tid med skattestop og nedskæringer, hvilket det også er!

Thi pengene bliver nemlig taget fra kontanthjælpsmodtagere og pensionis-

ter m.fl. ved kun at regulere disses ydelse i takt med inflationen og ikke i takt med pris- og lønudviklingen!

Hunden fodres altså endnu en gang med sin egen hale, mens medierne falder i svime over politikernes gavmildhed. Værsgo og spis, venner!

Per H. Christiansen
Frederikssund

Politiet

*var nidkære og tog opgaven med stor alvor,
og personen de gavde fat i måtte aflevere C.P.R.*

*- stå nærmest skoleret,
og love at fremtiden*

ikke ville bringe lignende grov forsømmelighed.

- Hvad havde personen dog gjort.

- Glemte at tænde sin røde baglygte på cyklen.

NB

Efterårets indsamling 2006:

International Ungdomslejr mod fascisme og imperialism

Anti-imperialistisk ungdomsarbejde

Styrk det anti-imperialistiske ungdomsarbejde, som lige nu står midt i at kunne gribe en kæmpe chance.

Vi vil være ude i god tid med at skabe de bedste betingelser for en ny ungdomslejr i 2007, som kan føre ideerne og den kulturelle og internationale ånd fra IUL videre.

En af betingelserne handler om god økonomi, så budskabet om en ny ungdomsbevægelse og en ny type ungdoms-festival-lejr kan spredes i hele landet.

Første skridt er at hjælpe IUL af med et lille underskud, dernæst samle ind til næste lejr.

På et senere tidspunkt gennemfører vi den sædvanlige bladindsamling til fordel for Kommunistisk Politik.

Men lige nu gælder det IUL, og at grunden kan lægges til næste års lejr.

Støtte kan betales til:

IUL's konto: 1551 10115035
Indbetaling i BGbank eller Danske Bank koster ikke gebyr.

Hvis du vil betale direkte til
Oktober er det:
Oktober's konto: 1551 16634271

Der er lagt op til omfattende registrering

Familie og venner bærer brasilianeren Jean Charles de Menezes' kiste til graven 29. juli 2005. Han blev myrdet af britisk politi.

Den 2. juni blev der vedtaget ændringer til straffeloven. Et led i de stadige stramminger i den såkaldte kamp mod terror.

I Folketingets referat står der: "Lovforslaget har til formål at gennemføre de dele af regeringens handlingsplan for terrorbekæmpelse, der vedrører lovændringer på Justitsministeriets område. Lovforslaget indeholder en række initiativer, der skal forbedre politiets muligheder for at forebygge, efterforske og bekæmpe terrorhandlinger. Det er blandt andre følgende forslag: - Politiets Efterretningstjeneste får lettere ved at indhente oplysninger fra andre forvaltningsmyndigheder. - Proceduren for at indhente retskendelse til indgreb om telefonaflytning og teleoplysning forenkles. - Politiet får hjemmel til at henstille til offentlige myndigheder og private, at deres muligheder for at foretage tv-overvågning udnyttes. - Politiets Efterretningstjeneste får en hurtigere og mere effektiv adgang til standardmæssige oplysninger om flypassagerer. - Der indføres nye straffelovsbestemmelser om hvervning og oplæring til at begå terrorhandlinger."

I næste uge får vi besøg af den amerikanske professor Griffin, der har gjort et stort stykke arbejde for at vise hvor kæmpestore gabende store huller, der er i den officielle forklaring på hvad der egentlig skete den 11. september 2001. Den dag, der blev startskuddet på "kampen mod terror". Det kan anbefales at studere hans udsagn.

Hvad betyder denne lovstramning for den almindelige, lovlydige borger? Har den nogen betydning i dagligdagen? For medlemmer og underskrivere i og omkring foreningen Oprør får det klart en betydning. Straffene for at sende penge til FARC og PFLP er forhøjet.

For retssikkerheden i almindelighed skrider grundlaget for at kunne føle sig tryk ved, at lov er lov, og lov skal holdes. Formuleringerne i loven er helt uigennemskuelige og kan kun afgøres ved domstolsprøvelse. Altså, man kan ikke ved at læse loven finde ud af, hvad der er kriminelt.

Nå, og hvad så, vi ved jo i forvejen, at demokratiet kun er for dem, der har magten over hær og politi og indflydelsen på pressen, så giver det nogen forskel?

Det synes jeg i allerhøjeste grad, det gør. Den udvikling, jeg ser, er, at ALT, hvad du foretager dig, som udgangspunkt kan betragtes som kriminelt. Loven er blot et dække for at kunne sætte omfattende dataindsamlinger i gang. Bøglån, flyture, sygejournaler, telefonopringninger, artikler og læserbreve, mails, internet-surf, brug af kontokort, alle mulige steder, hvor du afleverer dit cpr-nr., alt muligt kan registreres.

TIA, Total Information Awareness, er et amerikansk projekt, der blev startet umiddelbart efter 11. september. Det

blev officielt indstillet efter voldsomme protester, men derefter flyttet til andre efterretningstjenester.

Efterfølgende er der ulovligt indsamlet bunker af oplysninger i USA. Når borgerrettighedsgrupper så forsøger at finde ud af, hvad der foregår, afvises de med henvisning til, at de "kunne afsløre statshemmeligheder". Det åbner for masser og masser af fejlagtige identifikationer. Brasilianeren Jean Charles de Menezes, der blev skudt i undergrundsbanen i London, var offer for en fejlagtig identifikation. Mange amerikanere, der har skrevet samfundskritiske artikler eller bøger, har også erfaret, at de er på listerne (Analyse, Politiken 20.8.).

Læg hertil strammingerne i udleveringsreglerne. Hvordan kan du være sikker på, at du ikke kan blive betragtet som terrorist?

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14-17.00

Flaskehalse og propper

Pærevællingen af arbejdsgivere, nyliberale politikere og tænketanke har ikke spildt agurketiden. Sommeren er blevet brugt til at fremelske nye ideer til forringelse af den arbejdende befolknings levestandard, eller i det mindste forsøge at komme med nye argumenter – eller rettere fordrejninger af virkeligheden for at holde liv i de tidligere fremsatte, men ikke gennemførte nyliberale, reaktionære ideer.

Inden for blot den seneste uge har ovennævnte pærevælling igangsat en kampagne, der påstår, at flaskehalsene på det danske arbejdsmarked er årsagen til at økonomien *overophedes* (sikken et udtryk!), fordi lønningerne stiger for meget.

- *Lønposen er blevet for tung*, erklærer Dansk Arbejdsgiverforening sammenstemt med bankers chefanalytikere med frygten malet i ansigterne, fordi det er den faldende arbejdsløshed, der forværrer tingene:

- *Lønstigningerne er blot en forsmag på, hvad der venter, når ledigheden når nye bundrekorder. Lønudviklingen kommer til at udgøre en trussel mod dansk økonomis udvikling på længere sigt*, udtaler Steen Bocian, chefanalytiker i Danske Bank, med bævende stemme.

Så er det i øvrigt en kuriositet, at De Konservative i nøjagtig samme moment fastholder erhvervslederens ret til lønfester blandt andet i form af aktiebonusser på trecifrede millionbeløb. Erhvervsordfører Per Ørum fra De Konservative gav følgende begrundelse: - *Der er ingen grund til advarsler, når det går godt i danske virksomheder*.

Der gælder én virkelighed for direktører, en anden for arbejdere.

Problemet består i øvrigt i, at bygningsarbejdere i det seneste år har opnået en lønforhøjelse på 4,4 pct., som sandsynligvis ikke engang dækker prisstigninger, inflation og flere områder med brugerbetaling. Problemet er stort set også isoleret til bygge- og

De rigtig velbeslåede med millionlønnere skal kunne nyde godt af en skattesænkning – i den grad de ikke i forvejen har benyttet sig af den for dem så givtige fradragsjungle.

Faglig kommentar

anlægssektoren, hvor arbejdsgiverne i årtier har undslået sig for at uddanne faglært arbejdskraft. Derfor blev skolepraktikordningen oprettet, hvilken den tidligere undervisningsminister, Ulla Tørnæs (V), reducerede betydeligt.

Problemet er politisk og kan simpelthen løses ved at uddanne de mange unge og andre arbejdsløse, der ikke får lov til at tage en uddannelse.

I stedet peger Dansk Industri på følgende platform: lavere marginalsat, udsættelse af tilbagetrækningsalderen, øget import af arbejdskraft og flere i arbejde (underforstået tvangsarbejde med løntilskud).

Danmark har ikke festligholdt H.C. Andersen for ingen ting: Det er det rene *Kejserens nye klæder*. Der går i øjeblikket omkring 900.000 danskere i den erhvervsaktive alder med to ledige hænder hver rundt uden arbejde. Det er her, den gordiske knude kan løses. Vil de komme i arbejde i den trængte bygningssektor, hvis marginalsatten blev sænket, tilbagetrækningsalderen udsat, med import af østeuropæisk, billig arbejdskraft? NEJ.

Med arbejdsgivernes og politikernes modvilje mod at uddanne flere til de såkaldte flaskehalse må de nuværende jo rende så meget hurtigere – eller rettere sagt længere. Danmarks Statistik

har netop offentliggjort tal, der viser, at arbejdstimerne fra første kvartal sidste år til første kvartal i år er steget med 6,6 pct. Da beskæftigelsen kun er vokset med 1,8 pct., dokumenterer statistikken en klækkelig arbejdstidsforøgelse. Inden for byggeri, handel og den finansielle sektor er stigningen i antallet af arbejdstimer det seneste år steget med 12½, 9½ og henholdsvis 8½ pct.

Det er da cifre og dokumentation, der vil frem!

Men hør så lige konklusionen fra de ovennævnte chefanalytikere fra bankverdenen samt den nyliberale tænketank Cepas:

- *Det vil til en vis grad kunne afhjælpe den akutte mangel på arbejdskraft, hvis marginalsatten blev sænket fra de nuværende 63 pct. til en flad skat på 43 pct.*

Der slap katten igen ud af sækken.

Vil det gavne en bygningsarbejder, der bliver tvunget på overarbejde og nedslidt lang tid før hans udsatte pensions- eller efterlønsalder? Overhovedet ikke!

Det er heller ikke meningen. Meningen er, at de rigtig velbeslåede med millionlønnere kan nyde godt af en skattesænkning – i den grad de ikke i forvejen har benyttet sig af den for dem så givtige fradragsjungle.

Pærevællingen af arbejdsgivere, nyliberale politikere og tænketanke SAMT de socialdemokratiske fagbosser og politikere har i årtier bavlet om flaskehalsproblemer. De har ikke viljen til at løse problemerne, da de hellere ser import af billig udenlandsk arbejdskraft, iværksættelse af tvangsarbejde uden løn, fjernelse af efterlønsordning og forringelser af vores pension samt skattenedsættelser.

Det er borgerskabets interesser, der står i vejen for løsningen. Det er her, begrebet flaskehals eller rettere *en prop i systemet* kan bruges. FJ